

Új Város

**SZENTFÖLDI
KERESZTÉNYEK
ÜZENETE**

Az apostolok földje

„Ne felejtsetek el minket!”

VASÁRNAP ESTE TÖRTÉNT

Egy decemberi vasárnap este misére igyekeztem, amikor az újpesti pályaudvarnál három ismeretlen férfi megtámadott. Megrugdostak, és a szememre is súlyos ütést kaptam. Azonnal világossá vált, hogy a misére már nem fogok eljutni, mert az orrom vérzett, és alig láttam. Első érzésem a tehetetlenség, a düh és felháborodás volt, majd hazatámolyogtam, és valamennyire rendbe szedtem magam.

Másnap elmentem az orvoshoz, és azonnal be kellett feküdnöm a kórházba, ami azt jelentette, hogy a karácsonyt is ott kellett töltenem. De nem estem kétségbe, mert eszembe jutott, hogy Jézus a megbocsátást kéri tőlem. Nem volt könnyű ezt megtennem. A mai napig is viaskodom magamban, mert folyamatosan kezelésre kell járnom, mivel a szemem több helyen megrepedt, és valószínűleg meg is kell műteni.

A feljelentést megtettem, mert úgy gondolom, hogy ez kötelességem, és az úgy lezárása a rendőrség feladata.

Magamban azért napról-napra próbálok túllépni a történeteken, és igyekszem Jézusra bízni mindazt, ami azon az estén történt.

Himmer Guszti

ERŐS A MEGHÍVÁS

Előző számunkban közölt cikkünkhöz kapcsolódik ez a levél, mely lapzártása után érkezett:

Két hónapja élek Loppianóban, az ottani papi iskolában. Tizenkilenc nemzetből vagyunk itt harmincnyolcan szeminaristák és papok, hogy gyakoroljuk az evangéliumi életet az egység lelkisége szerint. Sokan érkeznek ide látogatónak, vagy néhány napra is.

Talán három héttel megérkezésem után az iskola vezetői úgy gondolták, értem annyira a nyelvet, hogy tudok olaszul is gyónítani. Hiába tiltakoztam, hogy én az olasz bűnöket még nem ismerem, megnyugtattak, hogy azok nagyon hasonlóak a magyarokhoz. Vízenjárásnyi hit kellett, de nagyon szép élmény volt.

Van alkalmunk „szeretni izmokkal” is, mert – mint a városka többi iskolája – a miénk is önfenntartó: minden délelőtt 3-4 órát dolgozunk. Én például az iskola konyháján.

Egyik este másfél órával a vacsora előtt derült ki, hogy nekem kellene valamit készítenem. Ijedtemben hazatelefonáltam, és nemsokára magyaros pulykaragu rotyogott a serpenyőben. Késésben voltunk, így többen benéztek a konyhába, hogy mikor leszünk kész. Egyik megjegyezte: Sok lesz az a só! A másik: Kevesebb bors is elég lenne! Harmadik: Ebbe feltétlenül bort kell önten! Az első megjegyzések még bosszantottak, de lassan fölengedve az utolsó javaslatra jól megöntöttem a húst fehérborral. A legnehezebb (és legszebb) csak ezután jött: amikor az „anyag” már szinte teljesen elkészült, valaki odajött, hogy sürgessen, és úgy átvette az irányítást, hogy a tűzhely közelébe se tudtam menni. Először rosszul esett, aztán rájöttem: ez azért van, mert én akartam valami finomat készíteni a többieknek. Ahogy rájöttem, hogy Isten dicsősége fontosabb az enyémnél, már sokkal könnyebb volt. Ma már kevesebb ragaszkodással lépek be a konyhába.

Sokat segít a mindennapokban, hogy erős a meghívás az életszentségre. A reggeli elmélkedések, a délutáni előadások és beszélgetések, a tapasztalatok megosztása mindig új kihívás, hogy a régi ember helyett Jézus nyerjen teret közöttünk.

Lehetetlen egy helyben maradni, mozdulni kell nekem is Isten hívására, mert szeretném látni a magam életében is a szeretet csodáit.

Kopasz István

GYŰJTÉS A GIMNÁZIUMBAN

Gimnáziumunk idén alakult kis csoportja, a Németh László Műhely, a diákok, a szülők és a tanárok közötti együttműködést kezdeményezi. Első nyilvános megmozdulásunkat maga az élet kínálta: az újrakezdés minden híradása a délkelet-ázsiai szökőárról szólt.

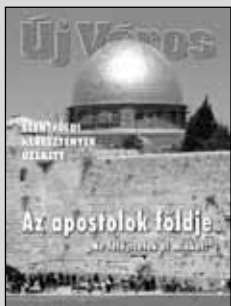
Megfogalmaztunk egy felhívást, amelyben pénzügyi gyűjtésére kértük az iskola diákságát és dolgozóit. Közöltük, hogy a pénzt az Új Város Alapítvány számlájára fogjuk utalni, és hogy azért ezt a szervezet választottuk, mert ők kapcsolataik révén közvetlenül az érintett térségbe, egyenesen a rászorulókhhoz tudják eljuttatni adományunkat.

A gyűjtés négy napig tartott. Akadtak, akiknek a szüleik küldtek adományt, hallva akciókról. Mások a saját pénzükből adakoztak. Az egyik kislány egy heti zsebpénzét ajánlotta fel, más valaki az üdítőjéről mondott le. Az a fiú, aki naponta kap pénzt büfére, egy nap nem vett semmit, hogy felajánlhassa összegét.

Az iskola – a tanárokkal együtt – 96 580 forintot adott össze. Tömegét tekintve több kilóra rúgott, tekintettel a nagyszámú adakozó sok aprópénzére. Nem kis összeg ez, ráadásul mi azokat tudtuk megszólítani, akik a korábbi médiabeli és egyházi felhívásokra addig nem reagáltak. Többen is megköszönték, hogy foglalkoztunk az ügygel. Az ő köszönetüket is tolmácsolom az Új Város Alapítványnak.

Kovács Október

Személyi jövedelemadója
1%-ának felajánlását köszönettel vesszük
az Új Város Alapítvány
18041930-1-42 adószámára

Új Város

Közelebbi kiadvány ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja (www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163 Budapest, Galgórhévíz u. 45. Számlaszám: 11705008-20434836

Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím: 1163 Budapest, Kisterenyi u. 54.

Telefon: 328-0785. Fax: 403-5400. E-mail: ujvaros@fokolare.hu.

Felelős szerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Arany Krisztina, dr. Bakacsi Viktória, Fábrián Zsuzsa, Fábri Andzsej, dr. Ferentzi Éva, id. Frivaldszky János, Himmer László, Hortoványi Emőke, Horváth Viktória, dr. Kiss Imre, Maucha Kristóf, Körmendy Klára, Nyitrai Eleonóra, dr. Óvári László, Riehl Zsuzsanna, Sudár Balázs, Smohai Ferenc, Stipkovits Gábor, Tóth Judit, Tóth Pál, Varga Krisztina, Vizsolyi László

Grafikai szerkesztő: Himmer László

Nyomtatás: Kapitális Kft. Debrecen. Felelős vezető: Kapusi József.

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Svjat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miesto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál
Éves előfizetési díj 2005-re: **3600 Ft**.

Az Élet igéje

4 Isteni alkímia

Társadalom

6 Ne felejtsetek el minket!

Fokoláre

**10 Összefogás
világméreteken**

Előttünk jártak

12 Aki meghallja szavam...

Kultúra

14 A szív meglátja

Fiatalok

16 Vissza Loppianóba

Családi műhely

**18 Életem valakinek
ajándék****20 Családfesztivál 2005**

Arckép

23 Egymásért

Megkérdeztük

24 A szeretet szegényei
25 Mire hív a nagyböjt?
25 Az indulatosságTóth Ilona**TOLMÁCS
KERESTETIK**

Életem egyik fordulópontja volt az a nyár, amikor egy nemzetközi összejöveten valakit a személyes tapasztalatává érett hitbeli meggyőződéséről hallottam beszélni. Valahogy így hangzott:

„Az életben mindent le kell fordítanunk. Ez persze nem kevés fáradsággal jár, de meg kell tanulnunk fordítani. Ma például jól érzem magam, de holnap lehetek rosszul. Örülök, hogy van mit ennem, majd kapok egy kritikát, aztán valaki megdicsér... Mindezek igaz, emberi dolgok, a saját szemünkkel látjuk, a saját fülünkkel halljuk, megtapasztaljuk... Azonban ez nem Az Igazság. Az Igazság, az más... Mikor Kis Szent Teréz először érezte a rá támadó betegség jeleit, így kiáltott: »Megjött a jegyesem, a szerelmem!«

Vajon az Atya miért engedi meg, hogy Jézus átélje az elhagyatottságot? Mert szereti Őt, mert tudja, milyen dicsőségben fogja részesíteni, s hogy mindnyájunkat magával visz testvéreként. A *valódi igazság a szeretet*. Ezért hát nem azt kell mondanunk, hogy éhes vagyok vagy szomjas, most kritizálnak, most dicsérnek... Nem! Le kell mindent fordítanunk. Isten szeret engem. Éhes vagyok, Isten szeret engem, kaptam enni, Isten szeret engem. Vendégek jönnek, Isten szeret engem. Egyedül vagyok, Isten szeret engem. Egyetlen dolgot kell tennünk az életben: fordítani, mindent lefordítani. Isten szeret engem. Ha hiszünk Isten szeretetében, s mi is szeretünk, akkor Benne élünk. Így a világban általunk Ő lesz jelen...” Eddig az idézet, s akitől idéztem: Chiara Lubich.

Azóta is mindig újra meg újrakezdve próbálok fordítani, ahogy a minap is történt. Hárman ültünk a kocsiban. Az egyikünk a rá váró feladatokat sorolva panaszáradatba fogott. A mellettem ülő – spontán reakcióként – kissé éles hangon rákérdezett, hogy vajon tényleg úgy gondolja-e, hogy csak neki van ennyi dolga. Bennem azonnal ott volt a mindig ösztönös visszautasítás, ami akkor támad fel, ha valaki elkezd megvetni saját emlékművének az alapjait. Kényszerű és üres prédikációba fogtam. A reggeli felhős szürkület egy pillanat alatt még szürkébbnek tűnt. S ekkor, ekkor! Ekkor az autó jobb első kereke befordult és bele is szorult az árokba. A lelünk megülő köd – „csodák csodájára” – szinte pillanatok alatt felszállt. Téglák, kocsiemelő, készséges és nem utolsósorban erős szomszédok... A vérkeringés beindult. Mindannyian éreztük, hogy „helyre rázódunk”. Egy pillanat alatt felmértük és átláttuk, bármennyi is a dolgunk, nem feledhetjük: Valakinek a gyermekei vagyunk... Immár telve bizalommal, jókedvű cinkosként vágunk bele az aznapi teendőnkbe. S megtaláltuk a megoldást, megérkezett a régen várt válasz, valakinek sikerült segíteni és egyáltalán... azt éreztük, hogy mindennek értelme van!

A Szeretet elébünk jött és segített „fordítani”. Ismételten felhívta a figyelmünket, hogy az első Húsvét óta „élő adásban” vagyunk az Éggel.

Sokan körülöttünk „tolmácsot” keresnek. Vajon tudunk-e segíteni?

ISTENI ALKÍMIA

Chiara Lubich

Életünk nagy titka a fájdalom. Szeretnénk elkerülni, de előbb vagy utóbb ránk talál. A hétköznapi tevékenységünket megmérgező egyszerű fejfájásban, a rossz útra tért gyermekünk miatti fájdalomban, a munkahelyi kudarcban, a barátunkat vagy családtagunkat ért autóbalesetben, a sikertelen vizsga megaláztatásában, a háborútól, a terrorizmustól vagy a környezeti katasztrófától való félelemben...

Tehetetlenek vagyunk a fájdalommal szemben. Még az is, aki mellettünk van és szeret minket, sokszor képtelen segíteni, hogy úrrá legyünk a szenvedésünkön. Pedig néha elég, ha valaki – még ha csendben is – osztozik velünk benne.

Jézus is ezt tette: olyan közel jött minden emberhez, hogy mindenben osztozott velünk. Sőt, magára vette valamennyi fájdalmunkat, és fájdalommal lett olyan mértékben, hogy így kiáltott:

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Jézus délután háromkor kiáltott így az ég felé, miután már három hosszú órája függött a kereszten, átszögezett kezekkel és lábakkal.

Rövid életét a mindenki iránti folytonos ajándékozásban élte: meggyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat, megszorította a kenyeret, megbocsátott a bűnösöknek, a bölcsesség és az élet ígét hirdette.

Még a kereszten is megbocsátott hóhérainak, megnyitotta a mennyországot a jobb latornak, majd – miután odaajándékozta nekünk önmagát az eukarisztiában – testét és vérét adta értünk. Végül pedig így kiáltott:

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

De Jézus nem hagyta, hogy legyőzze Őt a fájdalom: egyfajta isteni alkímia révén szeretetté, létté változtatta át. Ugyanis éppen miközben tapasztalni vélte az Atyától való végtelen távolságot, óriási és elképzelhetetlen erőfeszítéssel, az Atya szeretetét

Horacio Conde

vetett hittel újra ráhagyatkozott: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.”¹

Helyreállította az egységet az Ég és a föld között, megnyitotta nekünk a mennyek országának kapuját, Isten fiaivá és egymás testvéreivé tett minket.

A halál és az élet misztériumát ünnepeljük ebben az időben, a húsvét, a feltámadás napjaiban.

Ez az a titok, amelyet Jézus első tanítványa, Mária is teljesen átélt. A kereszt lábánál arra kapott meghívást, hogy „elveszítse” azt, ami számára a legértékesebb volt: isteni gyermekét. Abban a pillanatban viszont, pontosan azért, mert elfogadta Isten tervét, számtalan gyermek édesanyja, a mi édesanyánk is lett.

Végtelen szenvedése által – ez a mi megváltásunk ára – Jézus mindenben közösséget vállalt velünk. Magára vette fáradságunkat, hiú ábrándjainkat, tanácsstalanságunkat, bukásainkat; és megtanított minket élni.

Mivel magára vette az emberiség minden fájdalmát, megosztottságát és sebet, joggal gondolhatjuk, hogy Őt látjuk, ahol szenvedést látunk – akár a sajátunkat, akár testvéreinkét. Minden fizikai, erkölcsi vagy lelki fájdalom az Ő jelenléte, az Ő arca, Őt juttatja eszünkbe.

Ezt mondhatjuk ilyenkor: „Téged szeretlek ebben a fájdalomban, elhagyott Jézus. Te vagy az, aki magadévá téve fájdalmamat, látogatóba jössz hozzám. És én téged akarlak, átölellek téged!”

Ha aztán figyelünk arra, hogy szeressünk, hogy válaszoljunk a kegyelmére, és azt akarjuk, amit Isten akar tőlünk a következő pillanatban, ha figyelünk arra, hogy életünket Érte éljük, akkor megtapasztaljuk, hogy a fájdalom legtöbbször eltűnik. Ez pedig azért van így, mert a szeretet magával vonzza a Szentlélek ajándékait: az örömet, a fényt, a békét, és ott ragyog bennünk a Feltámadott.

¹ Lk 23,46

A SZERETET GONDOLATMENETE

Feleségem egy ideig külföldön volt, így nagyobbik fiammal ketten vezettük a háztartást. Egy este gyalog mentem haza a munkából. Elfogott valami otthontalanságérzés. Minden idegennek tűnt, a házak, az emberek, és nem tudtam, hogy mit keresek itt. Elindult bennem egy sor negatív gondolat. Biztos benne volt ebben feleségem hiánya is.

Aztán arra gondoltam, hogy ezek a gondolatok nem vezetnek sehova. Utána eszembe jutott, hogy ez az Elhagyott Jézus. Lehet, hogy mindaz igaz, amit gondolok, de most az a fontos, hogy Ő itt van, Őt kell szeretnem, és kilépni magamból.

Amikor hazaértem, vacsorát készítettem fi-amnak, és minden szeretetemet beleadtam. És ekkor elindultak a pozitív gondolatok bennem. Először rácsodálkoztam arra, hogy ezekben a napokban valahogy jobban megy a főzés, a rendtartás. Nincs semmi nehézségem vele. Aztán pedig azon kezdtem el gondolkodni, hogy ha feleségem itthon van, akkor ez nincs meg bennem. Vajon miért? Talán mert most rajtam van a felelősség. Egyébként meg hajlamos vagyok csupán „segíteni”.

Ekkor megértettem, hogy nem arról van szó, hogy nekem nem fekszik a főzés meg a takarítás, hanem arról, hogy szeretem a kezembe venni a dolgokat és autonóm módon intézkedni. Nehéz a másikra irányulva tenni valamit. Egy dolog a másikért cselekedni, de a saját magam

feje szerint, és más a másikkal együtt, vele kapcsolatban tenni ugyanazt. Ez a második azt jelenti, hogy semmi-vé kell válni. Az ízlésben, a munkaszervezési elképzeléseimben, a munkavégzés időpontját illetően. Egyszóval világosabban megértettem, hogy Isten tőlem nemcsak azt kéri, hogy másokért éljek, hanem azt, hogy a kölcsönös szeretetben, mindig a másikra irányulva éljek.

Az egészben az az érdekes, hogy ez nem egyszerűen egy gondolatmenet eredménye volt, hanem az a fény, ami az Elhagyott Jézus iránti szeretetből született.

Azt is megértettem, hogy a gondolatmenetek másodlagosak, a kérdés az, hol van a gyökerük. És a szeretetnek megvan a saját gondolatmenete.

T. Pál

CSAK EGY SZÉK

Lakásunknak egy közösségi helyisége van, ebben hajnalban szoktam dolgozni az íróasztalnál, mert napközben a fiaim lakják be a szobát. Egyik fiam többször megjegyezte, hogy az íróasztal-szék recsegését két ajtón át is hallja. Arra gondoltam, hogy amikor én alszom, ő csapkodja az ajtókat és hangosan beszél. Eszembe jutott, hogy nem úgy kell sze-

retnem, ahogy ő szeret, hanem ahogy Jézus. Azóta hajnalban más széket teszek az íróasztalhoz. Ezt fiam is észrevette, és megköszönte. Tudta, hogy pont egy kritikus közgyűlésre készülök, és a vizsgadrukkját felajánlotta ezért.

F. János

NE FELEJTSETEK EL MINKET!

A Szentföld keresztényeinek üzenete a világ keresztényeihez:
Ne felejtsetek el minket! Ne felejtkezzetek meg a ti földetekről!
Ez Jézus, Mária és az apostolok földje, az a föld, amelybe hitünk
gyökerei nyúlnak!

Vizsolyi László

EGY TIZENÉVES palesztin fiú fel-
szállt Galileában a Tel Aviból
Názaretbe induló menetrend
szerinti autóbuszra. Egy szemtanú
elmesélése szerint, rágógumizott és
annak rendje módja szerint jegyet
váltott, egy izraeli katona mellett
mosolyogva helyet foglalt, majd fel-
robbantotta magát. Így írta le
Manuela Dviri, az olasz Corriera
della Sera napilap izraeli tudósítója a
2002 márciusában történt buszrob-
bantást. Az eset tegnap is történhe-
tett volna, a zsidók és arabok kö-
zötti erőszakos cselekmények azóta
is, mind a mai napig sorozatosan ár-
tatlan emberéleteket követeltek.

Napjaink konfliktusának gyökerei
messzire nyúlnak. Izrael állam terüle-

te, ahol ma zsidók és palesztinok lak-
nak, 1187 óta folyamatosan iszlám
kézben volt, 1517-től török fennható-
ság alatt. Az 1860-ban a Budapesten
született Herzl Tivadar által alapított
cionista mozgalom a mindenütt ki-
sebbségben élő, és szerte a világon üd-
özésnek kitett zsidó nép problémá-
jának megoldását az ősi földön törté-
nő államalapításban látta. Ekkor vet-
te kezdetét a zsidóság Európából tör-
ténő tömeges kivándorlása. 1800-ban
még csak tízezer, 1918-ban már 85
ezer zsidó élt Palesztinában, mely
1917-ben angol fennhatóság alá ke-
rült. 1947-ben Sztálin, közel-keleti
befolyásszerzés reményében, egy év-
vel Truman amerikai elnök javaslat-
tetele után, sikraszállt egy zsidó állam
megalapítása mellett. Az ENSZ egy-

aránt jogosnak ismerte el az arabok
és a zsidók területi igényét. Tudomá-
sul kellett vennie azonban, hogy az
egymást kizáró követelések teljesíthe-
tetlenek. Végül két önálló állam alapí-
tására tett javaslatot, melyek azonban
gazdaságilag egy egységet alkottak
volna. Jeruzsálem, melynek akkor
százezer zsidó, harmad annyi arab
muzulmán és csaknem ugyanannyi
arab keresztény lakosa volt, semleges
státust kapott volna. Az elképzelést a
zsidó közösség lelkesen üdvözölte, az
arabok viszont elutasították. Ilyen
előzmények között került sor 1948.
május 14-én, az utolsó angol távozá-
sára. Az izraeli állam egyoldalú kikiáltá-
sára. Az amerikai és szovjet elismerés
néhány perc különbséggel azonnal
meg is érkezett, de alig telt el néhány

óra, öt arab ország háborúval igyekezett érdekeit érvényesíteni. Izrael azonban nemcsak megvédte magát, hanem Jeruzsálem felett megszerezte a részleges ellenőrzést, melyet később, az 1967-es hatnapos háborúval az egész városra kiterjesztett. Egyéb fontos stratégiai területeket is elfoglalt. Több mint három és félmillióan menekültek el otthonaikból, ezek közül ma csaknem kétmillióan „ideiglenes” táborokban élnek Izraelben, illetve a szomszédos államok területén. 1964-ben az Arab Liga kezdeményezésére létrejött a Palesztin Felszabadítási Front. Vezetőjük, Jasszer Arafat 1974-től kezdődően egyre inkább politikai szinten igyekezett a palesztin nép érdekeit érvényesíteni, de képtelennek bizonyult megfékezni egyes csoportok fegyveres ellenállását. Az ENSZ elítélő nyilatkozatai ellenére Izrael nem vonult ki a megszállt területekről, sőt 1980-ban Jeruzsálemet, Izrael osztatlan fővárosává nyilvánította.

A politikai megoldásra tett kísérleteknek hosszú a sora. XII. Pius pápa két enciklikájában is (*In multiplicibus curis* 1948, *Redemptoris nostri* 1949) határozottan síkraszállt a szent város nemzetközi ellenőrzése mellett. Reményt keltően indultak a tárgyalások 1991-ben, Madridban, majd 1993-ban, Oslóban. Fontos lépés volt Izrael állam és a palesztinok kölcsönös elismerése és legalább egy korlátozott palesztin önrendelkezés

¹ Józs 1,4 "A pusztától és a Libanontól fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földje és a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok". Lásd továbbá: Mózes I. könyve 12,7; 13,15; 17,8; 26,3; 28,13; 35,12; 48,4; Mózes V. könyve 1,8; 34,4; Zsoltárok könyve 105,11; Apostolok cselekedetei 7,5.

Előző oldalon: Virágvasárnap Jeruzsálemben.

Balra fent: Palesztin rendfenntartó Betlehemben.

Jobbra fent: Az egyik keresztény zarándokhely: a Szent Sír bazilika.

Lent: A Siratófalnál imádkozó zsidó nők és férfiak.

A nyolcadik oldal alján: Ortodox zsidók Jeruzsálemben.

A kilencedik oldal alján: Keresztény szerzetesek zarándoklaton.

biztosítása. Rabin, Perez, és Arafat közeledésének azonban Rabin meggyilkolása véget vetett. Később Clinton amerikai elnök rendezési kísérlete fulladt kudarcba Camp Davidben, 2001-ben pedig Barak izraeli elnök politikai bukása szakította meg a már sikerrel kecsegtető tárgyalásokat. Azóta talán az igazi és következetes politikai akarat hiányzott.

Izraelben a vallásos zsidók egy része a választott népnek adott bibliai ígéretekben látja a kemény fellépés igazolását.¹ Ebben a képben a palesztinoknak nincs igazán helyük,

Wilfried Wehlig

az ő helyzetük saját szülőföldjükön fokozatosan ellehetetlenedik. Az önálló palesztin állam létrehozása a jelen körülmények között nem látszik megoldásnak, hiszen a szétaprózott területeken az önálló gazdasági életre képtelen palesztinok helyzete csak súlyosbodna. Köreikben szintén teret kap a vallási meggyőződésre hivatkozó radikálisok felfogása, mely elképzelhetetlennek véli a zsidókkal való meg egyezést.

Arafat halála után az új palesztin elnök, Mahmud Abbász (Abu Mázén) megválasztása mégis pozitívan befolyásolhatja a békefolyamatokat. Az idei év fontos eseménye, melyet történelmi pillanatnak is tekinthetünk a Közel-Kelet életében: február 9-én, négy év ellenségeskedés után mind az izraeli, mind a palesztin vezető békenyilatkozatot tett.

Az öt és félmillió zsidó és három és félmillió muzulmán mellett Izraelben mindössze száznyolcvan-ezer különféle felekezethez tartozó keresztény él. Az ő helyzetük, az utóbbi években különösen nehezzé vált. Az erőszakos cselekmények híre elriasztotta a külföldi zarándokokat, ezzel pedig szinte az egyetlen megélhetési forrásuktól esnek el.

Giacinto Boulos Marcuzzo atya, Izrael latin patriárájának vikáriusa, a Città Nuovának karácsony alkalmából interjút adott. Ez jól rávilágít a keresztények mai helyzetére és nekünk is segíthet megérteni, mi mit tehetünk. A továbbiakban ebből a beszélgetésből idézzük:

– Egyedül érzik magukat?

– Nem vagyunk egyedül, mert vannak az, aki eljött.... Azért sem érezzük magunkat egyedül, mert sok keresztény gondol a Szentföldre és ez az összetartozás rendkívül fontos. Fontosabb még az anyagi segítségnél is, melyért rendkívül hálásak vagyunk. De mindenekelőtt a hitnek a kommuniója, az egység az, ami fenntart, mely bátorságot önt belénk és erőt ad az ittmaradáshoz, segít egyre jobban gyökeret vernünk ebben a földben, a jelenlegi helyzetben is.

Helyi lakosok vallomásaiból:

– Az iskola növendékeinek hetven százaléka keresztény, harminc százaléka muzulmán. Egy jó ideje élnek az úgynevezett arany szabályt, mint nevelési eszközt, mely megtalálható a főbb vallások mindegyikében: tedd a másinak azt, amit szeretnél, hogy neked tegyenek. Ez megkönnyíti a diákok együttélését. Imádkozunk a békéért minden nép között, megkülönböztetés nélkül. Egy arabok és zsidók közötti párbeszéd programja is folyamatban van, mely kölcsönös ismerkedéssel igyekszik a békés egymás mellett élést előmozdítani. – mondja Annamaria, a több mint hétszáz arab által látogatott karmelita iskola igazgatónője Haifából, a Földközi-tengerre néző harmadik legnagyobb izraeli városból.

– A betlehemi keresztények nem mehetnek a mindössze nyolc kilométerre fekvő Jeruzsálembe. Sokan közülük már csaknem két éve nem hagyták el a várost. Jól látható itt az épülő fal. A tervek szerint hamarosan a szaléziei iskolája előtt fog elhaladni, így csaknem száz diákot és tanárt zárhat el az iskolától. Az elhagyott utcák, bezárt üzletek és üres hotelek képe kiábrándító. Hatvanöt százalékos a mun-

kanélküliség. Tavaly hetvenöt keresztény család vándorolt el, mintegy hatszázan. Ez itt igen magas arány.

– A nemzetközi segítségnek köszönhetően élelmiszerral és orvossággal tudjuk ellátni a családokat, van mód a kórházi műtétek kifizetésére, itt ugyanis nem létezik betegbiztosítás. Orvosságért Jeruzsálembe kell utaznunk, ehhez hónapokig kell várunk az engedélyre.

– Másokkal közösen élni az evangéliumot mély békével tölt el, és segít, hogy legyőzzem a szomorúság pillanatait.

– Nagyon sok szívnek meg kellene változnia... Igyekszünk megtenni mindent, hogy a keresztények ne vándoroljanak el, ennek ellenére tovább folyik az emigráció. Fennáll a veszélye, hogy néhány éven belül nem marad keresztény a Szentföldön.

– figyelmeztet Jakub Abu Szaada atya, görög katolikus plébános.

– Rendkívül fontos, hogy jöjjenek a zarándokok. De nem csupán gazdasági megfontolásból fontos. Visszaadhatják a reményt, és erre van leginkább szüksége ennek a földnek. – Így látja egy olasz katolikus pap, Pierbattista Pizzaballa)

Kezdeményezések a Szentföldért

A Szentföldön élők segélyhívására válaszul, sok helyütt zárandokcsoportokat szerveznek az egyházmegyék, szerzetes-közösségek és mozgalmak. A Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalom részéről Európából és Ázsiából keresték fel a szent helyeket.

Gennaro Fatigani, a nápolyi orvosi egyetem hallgatója Diana Pezza Borellivel, a Keresztény-zsidó baráti társaság nápolyi elnökével az „Izrael-palesztin párbeszéd program” elindítója. A 2002-ben kezdődött sorozatos találkozások és véget érni nem akaró beszélgetések – melyek során egyre jobban sikerült felfedezni a „másikat”, megérteni félelmeit és álmait – kiérlelte „A másik története” című könyv megszületését. A mintegy tucat zsidó és palesztin szakember munkája az 1917-es Balfour¹ nyilatkozattól a második Intifádáig² tárgyalja az egy területen élő két nép történelmét.

2004-ben a programot elindító egyetemisták a Fiatalok az Egyesült világért képviselőivel közösen Nápolyban rendeztek találkozót egy izraeli és egy palesztin küldöttség részvételével. Campania régió politikusaival folytatott beszélgetésben a fiatalok javasolták városok „hármassá” összekapcsolását, olasz, izraeli és palesztin települések között. A vallások közötti párbeszéd jelentősége a polgári élet számára címmel rendezett kerek asztal beszélgetésen az olasz katolikus teológusok elnöke, Piero Coda, az olaszországi palesztin Confronti kiadót képviselő Mostafa El Ayoubi, és a jeruzsálemi Al Kuds egyetem docense, az olasz zsidó di Marco Maestro vett részt. Az egyhetes intenzív találkozó végén, mely nem nélkülözte a nehézségeket sem, meglepetéssel, de örömmel jutottak a közös megállapításra: „Vegyes társaság vagyunk, de mégis egy!”

¹ 1917. november 2-án látott napvilágot az angol kabinet külügyminiszterének, A. J. Balfournak egy levele, amelyben Anglia kifejezte jóindulatát „a Palesztinában megteremtendő zsidó nemzeti otthon gondolata iránt.”

² A második palesztin intifáda (nemzeti felkelés) 2000. szeptemberében akkor tört ki, amikor Ariel Saron a Likud párt vezetőjeként ellátogatott a jeruzsálemi Templom-hegyhez. Az intifádába a palesztin területek gazdaságilag teljesen beleroppantak.

– Mit jelent a Szentföldön a keresztények békéért és testvériségért folytatott párbeszéde?

– A mi szerepünk, hogy mindenki között híd legyünk. Ezt az elkötelezettséget egyaránt éljük egyházi, közösségi és személyes szinten. Röviden így lehetne összefoglalni: „lebontani az elválasztó falakat!”. A mi helyzetünkben, ahol békétlenség uralkodik és az emberek nagyon vágnak az igazságosság után, már a kilencvenes években jelmondatunkká tettük ezt a mondatot. Ez segít magunk között, a muzulmánokkal és a zsidókkal egyaránt megteremtteni a párbeszédet. Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg egy másik kezdeményezésről sem: a Közel-keleti Püspöki Konferencia az észak-afrikai püspökökkel közösen üzenetet intézett a világ püspökeihez és rajtuk keresztül minden hívőhöz. Azt kéri tőlük, hogy imádkozzanak, alakítsák a közvéleményt, mely képes lenne a két felet a békekötés érdekében tárgyalóasztalhoz ültetni.

– Ön szerint a Szentföld keresztényeinek mi az üzenete a világ keresztényeikhez?

– Ne felejtsetek el minket! Ne felejtkezzetek meg a ti földetekről! Ez Jézus, Mária és az apostolok földje, az a föld, amelybe hitünk gyökerei nyúlnak! Meg szeretném hívni az egész világ kereszténységét, zárandokoljanak el a szent helyekre! Gyertek a Szentföldre, ne féljete, én jól ismerem a helyzetet! A szent helyek biztonságosak, és a zárandokok a keleti mentalitás szerint – legyenek muzulmánok, zsidók vagy keresztények – a béke emberei, akik Istent keresik és semmi közük sincs a mi helyi konfliktusunkhoz. Ezért a zárandok szent és sérthetetlen!

– A zárandoklat nem csupán jelentős lelki építkezés, de mód arra is, hogy minden szempontból – gazdasági, de mindenekelőtt lelki és emberi szinten – kifejezzük szeretetünket és szolidaritásunkat a Szentföld Egyháza iránt. Tehát gyertek minél többen és félelem nélkül! ■

ÖSSZEFOGÁS – VILÁGMÉRETEKBEN

A cunami sújtotta országokból érkezett levelekből, és az őket segítőik beszámolóiból közlünk néhányat.

HIRTELEN érzékenyvé vált a világ közvéleménye százezrek, milliók tragédiája iránt, és azonnal cselekedett. Az együttérzésnek egy eddig soha nem tapasztalt spon-tán hulláma indult a fájdalomtól fakadó közösségben. Óriási rejtett energia került mozgásba egyik pillanatról a másikra: világméretű együttérzésnek lehattunk tanúi és tevékeny előmozdítói. A Fokoláre Mozgalom nemzetközi számláján január 21-ig 201.965 euró gyűlt össze. Valójában nincs kis vagy nagy ösz-

szeg, lehetőségei szerint próbál mindenki segíteni. Az egy „nagy család-hoz” tartozás tapasztalata az, ami megmarad. A családok mellett különösen a fiatalok reagáltak érzékenyen. Nigériában – ahol maguk is igen szegényen élnek – 2700 nairát, azaz 25 dollárt ajánlottak fel.

Indonéziából a cunami által leginkább sújtotta Aceh tartomány központjából, Banda Acehből írja egy muzulmán fiatal:

Eddig nagyon nehéz volt bejutni a leginkább katasztrófa sújtott területekre, mert az indonéz hadsereg felügyeli a térséget. Itt ugyanis a szeparatisták és a hadsereg között gerillaháború dúl, s most a hadsereg azzal

az ürüggyel, hogy meg kell védenie az önkénteseket, tulajdonképpen útját állja a szolidaritásnak. Elhatároztuk, hogy oda megyünk, s addig nem nyugszunk, amíg nem találunk egy olyan helyi vezetőt, aki megbízik bennünk és elfogadja segítségünket. Tegnap elmentünk a püspökhöz, aki a katolikus egyház segélyakcióját szervezi, és felajánlottuk neki, hogy mi „táv-örökbefogadással” tudnánk segíteni azokon a gyerekeken, akik Medanban kilencvenegy különböző menekülttáborban élnek. A püspök úr nagyon örült a látogatásnak.

Alex Dias, Pont Blair püspöke:

Egyházmegyéinkhez tartoznak az Andaman-szigetek és Dél-Nicobar. Több mint tízezer áldozata volt itt a szököárnak... Hála Istennek a mi közösségünk jól van, de Nicobar szigeten, ahol a legnagyobb volt a pusztítás, a templomok, a kolostorok és az iskolák mind rombadőltek. Az utóbbi húsz évben sokat haladtunk, különösen az új egyházközösségek, kolostorok, iskolák, és egészségügyi létesítmények megteremtésével. Most, a pusztítás hatására fölmerül bennem a kérdés, vajon mit akar Isten ezzel üzeni?... Fájdalommal tölt el a sok tragikus történet. Sokan úszva, a fádba kapaszkodva menekültek meg, napokat és éjszakákat töltöttek az őserdőben... Őket hallgatva nem tudom visszatartani a sírást...

Az Új Családok az indiai Vedarniamból:

A közelünkben van Veilankanni, melynek híres bazilikáját karácsony-

kor mindig sok zarándok keresi fel. Akik közülük kimentek a festői öbölbe fürdeni, nem sejtették, hogy ez az útjuk közvetlenül Istenhez fogja vezetni őket. A mi táborunkat nem fenyegeti veszély, ezért be tudtuk fogadni a szomszédos házak lakóit is. Mi látjuk el őket étellel. A helyi kórház zsúfolásig megtelt, ezért a betegeknek reggelit és vacsorát készítettünk.

Az Új Családok és az Apostolic Carmel szerzetesrend százötven gyermek táv-örökbefogadását szervezi közösen.

Egy thaiföldi gen írta:

Fordítani mentünk a szökőárban eltűnt külföldiek hozzátartozóinak, kilencen. Addigra már elegendő tolmács volt, így más feladat után néztünk. Amint a buddhista Wad Yan Yao templom felé mentünk, elénk tárult a cunami, minden képzeletet felülmúló pusztítása: a tengerparttól több kilométer távolságra házak, autók, fák, szállodák, minden romokban és darabokban. Útközben sok holttestet láttunk, közöttük pedig embereket, akik családtagja-

ikat keresték. Az első nap a segélyszállítmányokat osztottuk szét, és igyekeztünk mindenkinek azt adni, amire leginkább szüksége volt. Egy másik csoportban az önkéntes segítőknek főztük az ebédet. A következő nap sok holttestet hoztak oda. Az én feladatomban az volt, hogy fertőtlenítőszerrel szórjam be a hullákat, a fertőzések megakadályozására. A rossz szag miatt nem volt könnyű. De csak így tudtam szeretni. Úgy próbáltam szeretni őket, mintha éltek volna.

Milanóban a Fiatalok az Egyesült világért és az Associazione Arcobaleno közös fáklyás felvonulást szervezett, amelyen a Milánóban élő Srí Lanka-i közösség számos tagja is részt vett. Közülük többen rokonaikat és ismerőseiket veszítették el a tragédiában. Megható pillanat volt, amikor egy olasz férfi megköszönte a Srí Lanka-iak nagylelkűségét. A lánya és veje ugyanis éppen nászúton voltak a dél-kelet ázsiai szigeten, és a helyi lakosság saját élete kockáztatásával mentette ki a fiatal párt a habok közül, a húszfős turistacsoporttal együtt.

Összeállította: *Vizsolyi László*

NetOne MAGYARORSZÁGON

Az őszi, római nemzetközi kongresszus hazai folytatásaként február 4-én negyven szakember találkozott a Duna TV könyvtárában megtartott beszámolón.

Erre az első találkozóra főként azokat az ismerőseinket hívtuk meg, akik az írott és elektronikus sajtóban dolgoznak. A kommunikációs szakemberek nem csak az egyházi (katolikus, evangélikus, református), hanem a világi sajtót is képviselték. A rendezvényen a televíziókban, rádiókban és az újságoknál dolgozókon kívül jó néhány kommunikáció szakos egyetemi hallgató és tanárok is részt vettek. Többekkel különféle rendezvényekről volt személyes kapcsolatunk.

Összefoglalót hallhattunk a NetOne céljairól, a kongresszus fő témáiról, a szekciók munkájáról, de számos hazai kezdeményezésről is, mellyel a médiában dolgozók pozitív irányba kívánják segíteni a társadalmat. Érdeklődéssel fogadták azt a javaslatot, hogy együttműködjenek az április 16-án megrendezésre kerülő Családfesztivál tematikájának népszerűsítésében, s így a család értékei széles médianyilvánosságot kaphassanak.

A kerekasztal-beszélgetésben nagy hangsúlyt kapott a helyi hírek, a helyi médiák társadalmat formáló szerepe. Egyfajta megújulásra van szükség ahhoz is, hogy a média szereplői ne sztárolják magukat, hanem a közvetítő szerepét töltsék be.

A jelenlévők között ismeretségek, kapcsolatok születtek, felmerült például, hogy egymás szerkesztőségeit látogassuk meg. Várakozással tekintünk a további együttműködésre!

Fábián Zsuzsanna

AKI MEGHALLJA SZAVAM...

Hatvanéves lenne ma a Fokoláre Mozgalom egyik első magyar önkéntese, az Új Ember újságírója, igazi mai kommunikátor: Galántai Mária.

Hortoványi Emőke

Új Ember

A HITTUDOMÁNYI Akadémia Levelező Tagozatán találkoztam Máriával, aki hallgatóm volt – emlékezik vissza *Tomka Ferenc* atya. – Kérésükre elvállaltam, hogy lelki gyakorlatot tartsak nekik. Kegyelemleti alkalom lett, áthatotta az egység Ideálja. A csúcspontja az volt, amikor arról beszéltünk, hogy Jézussal élni nemcsak a kápolnában lehet, Őt minden testvérben meg lehet látni. Akkor következett egy feladat (ami hagyományos lelki gyakorlatokban nem szokásos): Menjete ki a városba két órára – mondtam a több mint harminc résztvevőnek – figyeljétek meg az emberekben Jézust, és próbáljatok örömet szerezni ennek a Jézusnak. Visszatérésük után csoportos beszélgetést tartot-

tunk, s mintha lángra lobbant volna bennük az isteni tűz. A legkülönbözőbb egyszerű helyzetekben, boltban, utcán, szegényben felfedezték Jézust, és tenni tudtak valamit szeretetből. Máriát érintette meg leginkább ennek a néhány órának a tapasztalata.

Az ige megélése, majd a Fokolárral való találkozás őt teljesen megújította. Korábban volt benne egy kis keserűség: hiányolta az egyház belső megújulását. Most megtalálni látszott, amit keresett. Mindennapjait áthatotta az Ige, a felebarát, a másként vélekedő iránti szeretet.”

A Fokoláre közösségben nagyon élő Mária személye, és azok az események, amelyeket megosztott az önkéntesekkel. Egyszer egy bátrabb írásáért behívták a megfelelő helyre. Azt a tanácsot kapta, hogy ne törődjön semmivel, csak szeresse azt, akivel beszélnie kell. Így tett. Néhány perc múlva észrevette, hogy az „illetékes elvtárs” saját életéről, problémáiról mesél, a gondjait mondja. A végén még megemlítette: „Ja igen, az a cikk, persze, máskor majd...” Ettől kezdve ez az ember a kötelező „hivatalos” találkozásoknál mindig feltűnően kedves volt hozzá, elé ment, lesegítette a kabátját. Munkatársai ugratták is Máriát, és szinte már kínos volt számára az illető szívélyessége.

Egy másik eset: egyik rokona börtönbe került. Látogatni mentek hozzá, de otthon felejtették a feltétlenül szükséges „meghívó” cédulát. Anél-

kül pedig senkit sem engedtek be. Kísérőjében felmerült, hogy ki kellene találni valamit. Mária azt mondta: nem, ragaszkodunk az igazsághoz. Az ő a kapunál, valóban nem engedte be őket, de lehozatta a rabot, és így sokkal hosszabban és nyugodtabban tudtak beszélgetni. Mária sokat segített, hogy a börtönévek ne rombolják, hanem átformálják a fiút. És ahogy elmondta, hogy fél (a tárgyalástól, ítélettől, börtöntől), Mária elmondta, hogyan viselkedett ő, amikor félt egyszer a kórházban: Elkezdett másokra figyelni, másoknak segíteni. Ettől kezdve ez a megtévedt fiatal lassan-lassan szeretettel fordult rabtársai felé. Mária ismétlődő látogatásaival, a tapasztalataival erőt adott neki, segítette, hogy a fiatalember becsületes felnőttként találja meg a helyét.

Élete utolsó szakaszára *Bacsói Ili* emlékezik.

„Mélyen belém vésődött az a nyári lelki gyakorlat, ahol megtudtam, hogy Mária súlyos beteg. Túllépve testi nehézségein még egy busznyis idős embert elkísért Ausztriába, a pápai látogatásra.

Ott, Esztergomban volt egy álmom, amire felriadtam: Mária fekszik egy kórházi ágyon, és nekem kell ápolnom, mert nem volt se nővér, se orvos. Bár ez számomra akkor még elképzelhetetlen volt, határozottan éreztem, hogy Isten kéri tőlem, hogy látogassam meg Máriát.

Így is történt. Belül éreztem közben, hogy ez nem elég, és elintéztam,

Archív (4)

Előző oldalon: Mária egyik riportja helyszínén, a Dohányos-tanyán 1982-ben.

Fent: Az Új Ember szerkesztőségének ünnepségén. Ha valaki felszaladt hozzá a szerkesztőségbe, soha nem mondta, hogy nem ér rá. Az illető azt érezte, hogy csak ő a fontos számára.

Balra lent: Már súlyos betegen.

Jobbra lent: Életének utolsó időszakában a kórházi betegágyon, ápolójával, Bacsói Ilivel és Papp Katával.

hogy abba a kórházba kerüljön, ahol én dolgoztam.

Nekem az volt a fontos, hogy Máriának a lehető legjobb legyen a kemoterápia és a szörnyű beavatkozások közepette. Számára csak az volt fontos, hogy mindenki, aki vele találkozik, – legyen az látogató vagy kórházi dolgozó – a Szeretet-Istennel találkozzon.

Rengetegen látogatták, és ő szinte »itta az életüket«, mindent befogadott, hogy aztán felajánlhassa értük azt, amije volt, például nem kért oxigént, bár alig kapott levegőt; nem fogadott el fájdalomcsillapítót – értük.

Négy hónap telt el így. Ekkor kiderült, hogy Mária kezelő orvosa, akiben feltétel nélkül megbízott, átmegegy egy másik kórházba dolgozni. Fel volt adva a lecke: utána menni vagy maradni?

Pár napra hazakerült, és azon a napon, mikor a másik kórházba ment volna át, reggel megállt nálunk a laborajtóban, szinte fuldokolva: »Ide jöttem...«

Mikor csak egy-egy szót tudott már szólani, az egyik látogató megkérdezte, hogyan éli meg ezt az állapotot.
Csak ennyit választott:
– „Öröm...” – és mosolygott.

Ez megrendített, mert minden szó nélkül világos volt, hogy orvosának a köztünk napról napra megszülető és a köztünk élő Jézust választotta. Óriási felelősség és végtelen boldogság volt ez nekem. Még három hónapot élt, és mi minden nap újból és újból megéltük a csodát.

Egyszer előfordult, hogy valami könnyed megszólásféle csúszott ki a számon, amire elkomorodott, és csak ennyit mondott: Ezt ne!

Halála előtt nem sokkal volt a születésnapja, és nagyon szerettem volna örömet szerezni neki. Arra vágyott, hogy szentmisén vehessen részt, de még a rendszerváltás előtt voltunk, és ez kórházban, elképzelhetetlennek tűnt.

A születésnapján a hatágyas kórteremben minden beteg épp kimenőt kapott, kivéve egyetlenegyét, aki szerzetes nővér volt, akkor még civilben.

Feri atya felkészült a misére, persze azzal az eshetőséggel, hogy ez lehetetlen. Megkértem az ügyeletes orvost, hogy a születésnapjára tekintettel, ha lehet, Máriánál ne történjen semmi beavatkozás az elkövetkezendő egy órában, de ha mégis probléma lesz, azonnal szólók.

Megtelt a betegszoba látogatókkal, és egy fantasztikus szentmisénk volt! Énekeltünk is: »Mária, egyetlen virág...« A folyosón azt hihettük, hogy Galántai Máriát köszöntjük.

Kezelőorvosa, aki tudta, mi történt akkor – Mária halála után azt mondta: – »Így szeretnék élni és meghalni én is«.

Visszatekintve talán elmondhatjuk, hogy Mária élete negyvennégy évével beteljesítette az életigéjét: »Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.« (Jel. 3,20) ■

JAMES Nachtwey mint-ha szemtanúként magára vette volna a világot minden borzalmát és szenvedését. A háborúk, a gyűlölet, a kizsákmányolás, a megaláztatások örökségét. A fizikai és erkölcsi lealacsonyodásnak, a táplálék és a szabadság hiányának a következményeit. És azt a szenvedést, amit néhány kapzsi és hatalomra éhes ember érdekei okoznak.

Képei tanúságot tesznek, bármely szónál kifejezőbben, a fájdalomról, a pusztításról, a félelemtől, és a megörökített tekintetekből, mozdulatokból, kimerevült szemekből és szólásra képtelen ajkából áradó érzelmekről.

Nachtwey korunk egyik legbátrabb fotóriportereként mindig ott volt, ahol fegyveres összetűzések, népirtások, tragédiák történtek. Meggyőződése szerint a fényképek ereje abban áll, hogy képesek visszaadni azt, ami emberi.

„Ha jól használjuk a fényképezőgépet, hatékony ellenszere lehet a háborúnak – vallja. – Ha valaki vállalja a veszélyt és bemerészkedik egy háború kellős közepébe, hogy a

Az amerikai James Nachtwey, korunk egyik legbátrabb fotóriporterének munkáiba és életébe tekinthetünk be testvérlapunk, a Città Nuova munkatársának, fotóriporterének a segítségével.

A SZÍV MEGLÁTJA

világ többi részét informálja arról, ami ott történik, azzal tulajdonképpen megpróbál békétárgyalásokat folytatni.”

Nachtwey 1948-ban született, Massachusettsben nevelkedett. A vietnami háborúról és a polgárjogi mozgalmak küzdelmeiről szóló képek hatására dönt úgy, hogy fotóriporter lesz. 1980-ban New Yorkba költözik, és szabadúszóként dolgozik különböző újságok számára. Első munkája az IRA néhány tagjának éhségsztrájkját mutatja be. Azóta nem lehet megállítani a fotóművészet e nagy mesterét, aki legutóbb egy éve Bagdadban súlyosan megsebesült.

Nachtwey munkamódszere kezdetben az volt, hogy egyetlen képben igyekezett bemutatni egy esemény lényegét. Később inkább képsorozatokot készített, amelyekből többet megtudunk a körülményekről, és történetesen beszélnek el az események.

A mai világban hozzászoktunk, hogy csak a szalagcímeket olvassuk el, gyorsan átfussuk a képeket, hallgassunk valamit,

anélkül, hogy hallanánk, és hogy ne töprengjünk el a dolgokon. Ezzel szemben Nachtwey fotói arra kényszerítenek minket, hogy megálljunk és alaposan megnézzük őket. Olyan élmény ez, mintha benne lennénk egy színpadi jelenetben: minket is közelről érint az esemény, mint ahogy a fotóriportert érintette. „Igyekszem

a lehető legteljesebb mértékben felelőssé válni a fényképezett alanyok iránt – írja a művész. – Azzal a mozdulattal, ahogy idegenként célba veszek valakit a fényképezőgéppemmel, megsérthetem őt emberségében. Egyedül úgy tudom igazolni szerepemet, hogy tiszteletben tartom a másik személy nehéz helyze-

tét. Olyan mértékben fog elfogadni engem, amilyen mértékben én elfogadom őt, és magamat is ilyen mértékben tudom elfogadni.”

Fényképei valódi ikonok korunkról, és valódi művészi alkotások is. Ezt igazolják szokatlan beállításai és képszerkesztése is. Észrevehetően arra törekszik, hogy közel kerüljön

a kép alanyához, hogy fizikailag is megérintse a szenvedő embert, átélje testi és lelki szenvedését. A mesteri tónusok is tanúskodnak erről, fekete-fehérben éppúgy, mint a vibrálóan színes képeken.

„Azt szeretném, hogy munkásságom része lehessen korunk vizuális krónikájának, hogy kirajzolódjon kollektív emlékezetünkben és tudatunkban – írja Nachtwey. – Ezekkel a fényképekkel tanúskodni akarok: Látam azoknak az embereknek a helyzetét, akik mindenüket elvesztették, a házukat, a családjukat, kezüket, lábukat, az életük értelmét. Mégis, minden szenvedések ellenére, minden túlélő megőrizte magában azt a kikezdhettelen méltóságot, amely minden emberi lény sajátja.”

Giuseppe Distefano

Ferentzi Csaba

VISSZA LOPPIANÓBA

„Amikor megismertem az egység lelkiségét, legelőször az ragadott meg, hogy a fokolarinik életében Isten van az első helyen, Ő a mindenük. Az is vonzó volt számomra, hogy a világban élnek, nem elzárkózva. Szent irigységet éreztem.”

DURST Norbert a román határ közelében fekvő Eleken töltötte gyermekkorát, majd gimnáziumi éveit Kecskeméten, a piaristáknál. Utána Szegedre került főiskolára, és rajz-földrajz szakon végzett. Már a diploma megszerzése előtt megismerte a Fokoláre Mozgalom lelkiségét.

Tavalyelőtt elindult Loppianóba, hogy a világ minden részéből odaérkezőkkel szert tegyen egy tapasztalatra: az Istennel való egység elmélyítésének a tapasztalatára, szeretve a felebarátot. Tavaly ősszel – rövid magyarországi ittlét után, visszatért az olaszországi városkába. Hogy miért, azt ő maga meséli el:

– Történetem igazából akkor kezdődött, amikor megnéztem egy Szent Ferenc életéről szóló filmet, mert ott tapasztaltam meg először, mit jelent a szabadság, mit jelent, ha valaki odaad mindent, hogy másokat szeressen és szolgáljon. Akkoriban még halvány elképzelésem sem volt arról, hogyan fog ez megvalósulni. Az volt csak világos számomra, hogy ilyen szabadságban szeretném leélni az életemet.

Amikor megismertem az egység lelkiségét, legelőször az ragadott meg, hogy a fokolarinik életében Isten van az első helyen, Ő a mindenük. Az is vonzó volt számomra,

Háttérben a svájci Einsiedeln látképe,
a bencés apátság épületkomplexuma,
mely 1961-ben az első inspiráló
szikrája volt az állandó
Máriapoliknak: létrehozni modern
városokat, házakkal, iskolákkal,
iparral, üzemekkel, hogy tanúságot
tegyenek a teljes harmóniában megélt
szereletről és egységről.
Alig néhány évvel később megszületett
Firenze mellett Loppiano,
a Fokoláre Mozgalom első városkája,
melynek feladata az adás kultúráját
élő „új emberek” formálása.

hogy a világban élnek, nem elzárkózva. Szent irigységet éreztem.

Majd részt vettem a fiatalok egy találkozásán, és itt jobban megismertem azt a Jézust, aki magában hord minden szenvedést, és akit elhagyott Jézusnak hívunk. Benne láttam kiteljesedni mindazt, amit eddig kerestem. Elhatároztam, hogy Érté szeretnék élni. A lelkesedésem időnként mégis alábbhagyott. Az volt a szerencsém, hogy mindig kapcsolatban maradtam a fokolarinikkel. Az évek múlásával egyre inkább azt éreztem, hogy döntenem kell. Felmerült bennem a kérdés, hogy ki vagyok, mit kell tennem. Láttam sok csodálatos családot, és éreztem, hogy nagyon szép, ha az embernek gyere-

kei vannak. Közben megismerkedtem egy lánnyal, és a szeretete által megtapasztaltam a párkapcsolat szépségét. Mások életében láttam ugyanakkor, hogy mit jelent az, ha az ember mindenét odaadja Istennek. Nem is tudtam igazán megfogalmazni, csak később értettem meg, hogy Valaki más „hívott” mindig is. Végül döntöttem, nem folytathatom így tovább.

Hogy mi is az a nagy vágy, annyira erősen bennem, ez a kérdés nem hagyott nyugtot, így elhatároztam, hogy ebbe az irányba indulok. Lehet, nem fog sehova sem vezetni, de végig akartam járni, és meg akartam tudni, hogy miről van szó. Menetközben előfordult, hogy tetszettetek

Ajándéknak teremtvé

Összeállítás-sorozat Francesco Châtell „Creati in dono” c. könyve alapján.

10. Akik a szüzességet választják

Az előzőekben beszéltünk Isten házasságról alkotott gyönyörű tervéről, mely a férfi-nő kapcsolat teljes egységét fejezi ki itt a földön (személyiségük minden alkotóelemének: a szellemnek, testnek, érzelmeknek, a léleknek teljes egységét). Ezek után bárki megkérdezheti, hogy miért vannak olyanok, akik mégis a szüzességet választják.

Említettük, hogy a személyiségmodell az idő múlásával, lépésről lépésre valósul meg; a személyiség kialakulása addig tart, amíg el nem hagyjuk ezt a földet. Elsőnek tehát éppen ez indokolja, hogy vannak szüzességre hivatott emberek: mert az élet nem ér véget itt a földön.

A szüzesség, amire Isten hív (mert ez az Ő hívása), a Mennysorság megelőlegezése, ahol nincs se férj se feleség.

Ez nyilvánvalóan is tűnik, ha Jézusra tekintünk, példaképünkre, aki emberré lett és elhozta nekünk a Mennysorság életét. Jézus, akármennyire is fontosnak tartotta a házasságot, nem nősült meg, ami abban a korban és kultúrában majdhogynem elfogadhatatlan volt. A nőkkel kapcsolatban viszont forradalmian újnak számított akkoriban a viselkedése: nem kezelte le őket, ahogy az szokásos volt, hanem a férfi tanítványokkal azonos méltóságot adott nekik. Jézus egy szűztől született, Máriától, akkor is, ha a családot választotta, egy családban akart élni (ezzel is aláhúzva a házasság jelentőségét).

Jézus és Mária teljes mértékben megvalósult embereknek tűnnek. Ez pedig szemben áll azzal a közfelfogással, miszerint szexuálisan aktív életet kell élni ahhoz, hogy teljesek legyünk, és hogy ne legyenek frusztrációink.

A szüzességre hivatott emberek is lehetnek tehát teljesen megvalósult személyiségek, mivel a szüzességgel nem a

szexualitást utasítják el (amiben kifejeződik a nyitottságuk, mint láttuk), csak annak egyik (fontos) aspektusát, a nemi életet. A szüzesség tehát a szexualitás megélése az Istenre nyitottságban, a neki – és ezen keresztül a többi embernek – való teljes odaadottságban. Ez a szeretetből történő odaadottság, ajándékozás nagyon sok gyümölcsöt terem: igazi életműveket, de leginkább olyan embereket, akiket ezek a szűzek segítettek előre lelki érettségük, tapasztalataik által az életben.

A házások számára pedig tanúságtétel: a szűzek puszta létükkel emlékeztetnek a végső célra, ahova mindnyájan tartunk, és rámutatnak a férjet és feleséget egyesítő szeretet igazi gyökerére, arra a szeretetre, amely Istentől jön és amelynek megvannak a maga kritériumai.

Ha Isten egy ilyen útra hív valakit, az ritka értékes ajándék. Minden ember lesz szerelmes és érzi a természetes ösztönzést a házasságra; azok is, akiket Isten a szüzességre hív. Őket azonban – egymástól roppant eltérő módon (különböző életkorban, más és más körülmények között) – megtalálja egy másik meghívás is.

Ezt azután jó megvizsgálni, hogy valóban Isten hívása-e. Ezért fontos ismerkedni – amint már az udvarlásnál szó volt róla – és együtt alakulni. Ebben az esetben nem csupán Istent kell jobban megismerni és növelni a kapcsolatunkat vele (ezt minden ember megteheti), hanem egyre elmélyültebben meg kell ismerni azt az utat, amit nekünk mutat, hogy meg tudjuk tenni itt a földön ezt a mindenre kiterjedő választást. Például a fokolár életre szóló hivatás esetében ezt úgy valósíthatjuk meg, hogy gyakrabban járunk a fokolárba, növeljük a közösséget az ott élőkkel (megkérjük, hogy meséljék el tapasztalataikat, történetüket, közösbe tesszük a nehézségeinket, felfedezéseinket, stb.) és együtt éljük velük az életüket, annak teljes harmóniájában.

*A szüzesség,
amire Isten hív,
a Mennysorság
megelőlegezése.*

lányok, de nem akartam belevágni egy újabb kapcsolatba. Nem volt könnyű kimondani egy olyan életre az igent, amely csak Istenért van.

Loppianóba is így mentem ki tavalyelőtt ősszel: volt bennem bizonytalanság. Nagyon sokat gondolkodtam, magamban és másokkal együtt is. Végül rájöttem, hogy az életemben történt események, nem a véletlenek sorozata.

Megszületett a döntés: az előttem álló egy év jó lesz arra is, hogy letisztuljanak a kérdéseim. A városkában jelen van a Fokoláre Mozgalom összes valósága, ezért ha valaki ott él, jobban el tudja dönteni, hogy Isten mire hívja, hogy melyik úton kell járnia.

Elmélyülés volt ez az időszak, több szempontból is. Már önmagában az, hogy együtt dolgozom, nap-nap után együtt vagyok, vagy találkozom olyan fiatalokkal, de idősebbekkel is, akik a világ legkülönbözőbb kultúráit, hagyományait és szokásait hordozzák, ez a tény embert formáló „iskola”. Igazi döntéseket lehet itt hozni.

Ami képes a különbözőségben megtartani bennünket, a kohéziós erő, a köztünk élő Jézus jelenléte. Vele jólesik dolgozni és tanulni is. Mert erre is marad idő Loppianóban: jobban megismerjük a lelkiség alapjait, azok életét, akik előttünk jártak. És betekintünk a különböző szociális tevékenységekbe, az egész világból.

A Magyarországon töltött nyári szünet után megerősödtem. Az egység lelkiségének az útját akarom járni, ezért tértem vissza Loppianóba. Istennek akarom adni az életemet, úgy érzem. Ő nagyon sok mindent adott nekem, és erre válaszolnom kell. Ha ebben a válaszadásban el lehet menni a végsőig, akkor sehol nem szeretnék megállni.

Határozottan tudom, hogy mindent ajándékba kaptam, még az időmet is, az sem az enyém. Egyfajta pecsétet érzek magamban. Persze még mindig kiderülhet, hogy nem vagyok alkalmas egy ilyen életre, de nem szeretnék visszafordulni...

Lejegyezte: Tóth Judit

AZ ÉLETEM VALAKINEK AJÁNDÉK

Lemondani valamiről: ez tárgyak, elképzelések, gondolatok síkján sem könnyű, de amikor saját lényem odaadásáról van szó, ott már komolyodik a tét.

Tóth Judit

Az egyik legnagyobb dolog, hogy életem ajándék legyen a másik ember számára. Viszonylag könnyű ezt kimondani egy baráti beszélgetés, egy jó légkörű, kellemes esemény közepette. Mégis, amikor meg kell valósulnia, testet és formát kell öltenie, akkor már egy kicsit nehezebb, és főleg az értelmezésben adódhatnak különbségek.

Cselekvés közben értjük meg általában a helytálló, igaz és szép kifejezések valódi tartalmát. A mondatra, itt fent, ez még inkább igaz talán. Hogy pontosan mit is értünk rajta, az valóban helyzetről helyzetre, emberről emberre változik.

Ajándéknak lenni, egészen biztosan magában foglalja azt a már különböző módon megfogalmazott tényt, hogy ki kell lépünk önmagunkból, le kell mondani önma-

Bíró László
családreferens püspök
márciusi
programjavaslata:

Rügyeznek a fák. Bízhatunk a természetben, beváltja ígéreteit. A fiatal egyre többször álmodik szerelemről, gondol a házasságra, készül, hogy ajándék legyen valaki számára. Sokuk szívében félelem él annyi sok tönkrement házasság láttán. Látják az ettől szenvedő kortársaikat. Azok, akik meg vannak győződve arról, hogy egymásnak vannak teremtve, bízhatnak egymásban, van jövőjük.

gunkról. Azért, mert az ajándék mindig valaminek az odaadását jelenti, tehát az már nem a miénk, nem az enyém. Ha nem az enyém,

CN(2)

akkor nem rendelkezem felette, nekem már nem létezik. Ez tárgyak, elképzelések, gondolatok síkján sem könnyű, de amikor saját lényem odaadásáról van szó, ott már komolyodik a tét.

Mégis lehetséges, mert vannak emberek és közösségek, akik elhatározták, hogy belépnek egy iskolába, ahol ezt meg lehet tanulni: a közösség iskolájába, ahol minden mindenkié. Enyém a másik fájdalom, öröme, enyém az egész élete.

Ha együttléteink alkalmával megosztjuk egymással ezeket a megélt pillanatokat, akkor valahol minden értelmet nyer és épít, előbbre visz.

Lőrinc és Barbara fiatal házaspár, tanulták, és folyamatosan tanulják együtt ezt a sokszor nem könnyű műfajt: önmaguk ajándékozását.

„Erősen élt mindkettőnkben, hogy soha nem fogunk megházasodni. Inkább egyedül éljük le életünket, semhogy döntéseinket egy

másik emberrel kelljen megbeszélni. Boldognak és biztosnak éreztük magunkat, de belül üresnek.

Aztán mégis elkezdtünk együtt járni, de egyikünk sem akart egy nagyon kötött és korlátozó kapcsolatot, egyáltalán nem hittük abban, hogy össze fogunk házasodni. Nem akartunk együtt semmit építeni, csak megélni egy történetet. Aztán mégiscsak komolyabbra fordult a kapcsolatunk, foglalkozni kezdtünk a gondolattal, hogy megesküszünk.

Helyre lehet-e hozni a megromlott kapcsolatot?

Egyik rokonunk rájött, hogy a férjének viszonya volt egy munkatársnőjével. Igaz, a történetnek vége, de a párbeszéd köztük nehezebb lett. A feleség hozzánk fordult tanácsért, de nem tudjuk, hogyan segíthetnénk.

A. N.

Ahhoz, hogy ilyen kényes helyzetben visszaadjuk a reményt, mindenekelőtt nekünk kell lépni a másik felé, tiszteletet tanúsítva és az újrakezdés lehetőségének hangot adva.

Minden ember alapjában véve arra hivatott, hogy megvalósítsa saját személyiségét, találkozzva a másikkal, aki számára a kiváltságos „te”, hogy vele ossza meg az életét és mindazt, ami csak van: az idejét, a lehetőségeit, a terveit, sőt a testi és lelki intimitást is.

Ha ez a szövetség felbomlik, olyan, mintha maga az élet omlana össze, és elhomályosulna minden remény. Aláássza a másikkba vetett bizalmat. Ha ma megcsalt, akkor hogy higgyek benne, hogy holnap nem fog újra megcsalni?

Mit mondhatunk annak a hozzánk közelállónak, aki ezt a fájdalmas kérdést felteszi nekünk?

Néha egy családdal, vagy megbízható személyekkel folytatott széleskörű és mélyreható párbeszéd, egy szoros barát-

ság lehetővé teszi a házaspár számára, hogy túllépjen az átélt kudarcon, és megújítsa a kapcsolatát. Más esetekben szükség lehet komolyabb szakmai segítségre is (családterapeuta, pszichológus, pszichiáter).

Ha a helyzet nem is oldódik meg, ha a házaspár esetleg elválk, kiinduló pontja lehet ez a további személyes érlelődés-

férjnek volt bátorsága megszakítani egy olyan viszonyt, ami őt eltávolította a felelősségtől; utóbbinak pedig a készségét ahogy – a személyes erőforrások mozgósításán túl – segítséget keresett egy általa nyilvánvalóan becsben álló házaspárnál. Ezek alapvető előfeltételei szerintem annak, hogy – fáradtsággal ugyan – mégis le tudják győzni a bennük természetesen meglévő ítélkezést és ellenállást.

Nem könnyű újra együtt indulni; talán csak arról lesz szó, hogy keresnek egy szűk és alig jelzett ösvényt, és ezen napról napra tesznek egy-egy lépést előre.

Hasonló ehhez Paola, egy ötvenéves asszony esete, aki a foglalkozása miatt nagyon elfoglalt, és akit a férje otthagyott két gyerekkel.

A szeretet a gyerekei iránt, azok az értékek, amikben hitt, és más házaspárok erőit öntötték az asszonyba. Ha távolból is, de tovább ápolta a kapcsolatát a férjével. Néhány hónapos különélés után a férj visszatért a családjához. Szembe tudtak nézni a még sajgó sebekkel: a feleség szelídebbre fogta érdes természetét, a férj pedig komolyan elkötelezte magát a munkában. Most problémás családok számára szervezett projektek fenntartásában vesznek részt – együtt.

Letizia Grita Magri

nek, az egyéni nézetek felülvizsgálásának, amelyek így szükségképpen egyre jobban a helyükre kerülhetnek.

Aztán, ha gyerekek is vannak, már csak az irántuk való szeretet is megfelelő ok lehet arra, hogy újra fölvegyék együtt a közös felelősségből eredő magatartást.

Levélírónk megkereshetné és kiemelhetné a válságban lévő házaspár viselkedésének pozitív elemeit. Például, hogy a

3

Hogy még nagyobb ajándék lehessünk egymás számára, meg akartuk őrizni a tisztaságot. Következések akartunk ebben lenni, és elhatároztuk, hogy továbbra is a szüleinknél lakunk.

Kapcsolatunk elmélyült, egyre őszintébb és szabadabb lett. Olyan új, sokkal figyelmesebb párbeszéd bontakozott ki közöttünk, melyben megoszthattuk egymással a legfontosabb és legbensőbb érzéseinket.

Nemsokára kitűztük esküvőnk időpontját, és belevetettük magunkat az előkészületekbe. Ám szép lassan elvesztette igazi értelmét az, amit elhatároztunk, mivel sokkal fontosabbak lettek a külsőségek, mint az, ami bennünk élt. Az volt a legnagyobb baj, hogy túlzottan támaszkodtunk egymásra, és azt éreztük, hogy birtokoljuk egymást.

Ezért elhalasztottuk az esküvőt, és elhatároztuk, hogy szakítunk. Megfogadtuk, hogy újra Istent tesszük az első helyre, és mindig megpróbálunk elsőként szeretni. Az érzelmek teljes szabadságában, teljes elfogadásában.

Virágvasárnap egész véletlenül ugyanarra a misére mentünk, és utána sétáltunk egyet. Mindkettőnk életében már Isten volt az első helyen, és meg akartuk őrizni ezt. Soha nem tapasztalt szabadságot és boldogságot éltünk meg. Nagyon szép volt.

Mindent elmondtunk egymásnak, amit akkor a lelkünkben éreztünk, és teljesen kiüresedve, elvárások, előítéletek, kíváncsiság nélkül hallgattuk meg egymást. Később el is határoztuk, hogy ezzel az új dimenzióval a szívünkben külön-külön

lön válaszolunk Isten házasságra szóló hívásának.

Újra kitűztük az esküvő időpontját. Most viszont az előkészületekben nyilván más irányt vettünk.

Házasságkötésünk után nagyon szerettünk volna minél előbb gyermeket. Néhány év elmúltával, akár-hogy vágytunk is rá, mégsem jött, ezért elhatároztuk, hogy kiderítjük az okát.

Szakorvoshoz fordultunk, aki a mesterséges megtermékenyítést javasolta. Mivel teljes szívünkkel szerettünk volna gyermeket, úgy éreztük, hogy az ő érkezése csakis a kétőnk közti szeretetkapcsolat gyümölcse lehet. Hogy egy gyermek születése az orvos beavatkozásától függjön, ez a tény elvette volna az Istentől kapott élet gyönyörűségét tőlünk.

Nem értettük, hogy mit akarhat Isten, még akkor sem, ha éreztük, nem hiányzik semmi a kapcsolatunkból. Tudtuk, hogy az első a közöttünk lévő kölcsönös szeretet, csak ezt kell élnünk.

Rájöttünk, ha meg akarunk felelni Isten rólunk alkotott tervének, tudnunk kell elindulni más úton is, akár teljesen új úton, amit Ő mutat nekünk. Így jutottunk el az örökbefogadás gondolatához. Elkezdtünk nagyon imádkozni ezzel egy időben Isten mielőbbi válaszáért.

Azonnal intézkedtünk, és úgy egy év múlva meg is érkezett hozzánk egy nagyon aranyos vietnami kislány. Mit adhatnánk neki, kérdeztük egymástól. Tudtuk, hogy a legfontosabb a közöttünk lévő szeretet lesz számára is. ■

Amikor Chiara Lubich 1967-ben életre hívta az Új Család Mozgalmát, alapító beszédében többek között ezt mondta:

„Milyen családra kell összpontosítani figyelmünket? Milyen család felé kell közelednünk, kikkel kell elsősorban találkozunk? Keressük, és különleges módon segítjük a megosztott családokat, az elváltakat, az elhagyott gyermekeket, az özvegyeket, a magányosokat, a kitiszítottakat...”

Igino Giordani, a Fokoláre Mozgalom egyik társalapítója szerint: „Egy új család tipikus tevékenysége abban áll, hogy előn tartja a szeretet lángját a családon belül, és melegét átadja a családon kívül is a társadalomnak azért, hogy a körülötte élő világ is családdá váljon.”

Az Új Család Mozgalom tevékenysége

- jegyesek és házaspárok képzése
- a javak közösségének előmozdítása a családok között, a rászoruló, a szegények és a szűkséget szenvedők érdekében helyi és nemzetközi szinten
- kiskorúak befogadása és örökbefogadása, menekülők, szenvedélybetegek, harmadik világ szegényeinek segítése
- az emberi élet védelme: a nehéz helyzetben levő anyák lelki és anyagi támogatása, a természetes családtervezés módszereinek terjesztése, az idősek, életük utolsó szakaszát élők melletti szolgálat
- a család értékeinek megjelenítése a médiában
- együttműködés civil, szociális és egyházi intézményekkel
- rendszeresen kisebb és nagyobb szabású nemzeti és nemzetközi kongresszusok szervezése, a családra vonatkozó legkülönbözőbb témákban, szakértők bevonásával, de elsősorban az életből szerzett tapasztalatok bemutatásával
- rövid vagy hosszabb távú elköltöztetés olyan országokba, ahol szükség van egy család tanúságot már meglévő közösség segítségére (eddig kb. 200 család vállalta ezt a küldetést)
- a több mint 10 éve beindult távtámogatás továbbfejlesztése, amelynek célja, hogy a nehéz körülmények között élő gyermekeknek emberhez méltó körülményeket, napi háromszori étkezést, iskolába járási lehetőséget és orvosi ellátást biztosítson úgy, hogy a gyermek saját környezetében maradjon

LÁTHATÓSÁG ÉS PÁRBESZÉD

Danilo és Annamaria Zanzucchi az Új Család Mozgalom Rómában működő Központi Titkárságának a felelősei több mint 30 éve. Velük készült az interjú a közelgő családfesztivál alkalmából.

– Több mint tíz év elteltével, honnan született meg egy újabb családfesztivál megrendezésének az ötlete?

– Az 1993-as második családfesztivál óta az Új Család Mozgalom élete nagy lendületet vett az egész világon. De ez nemcsak számokban mérhető. Láthattuk, ha a házastársak elkötelezetten és a hétköznapiakban élni akarják az evangélium üzenetét, ez nem csupán abban segíti őket, hogy Isten róluk alkotott tervét egyre jobban megvalósítsák, hanem a társadalom számára is erőforrássá válhatnak, gyerekeikkel együtt.

Sok ilyen új család van, akik konkrét tettekben is elköteleződnek a körülöttük élő családokért és háttal vannak környezetükre. 1993 óta az Új Család Mozgalom egyre inkább jelen van a civil szervezetekben azért, hogy együttműködjön a különböző intézményekkel, a helyes családpolitikáért.

A 2005-ben megrendezésre kerülő harmadik családfesztivál jó alkalom lesz, hogy láthatóvá tegye az olyan családot, amely az evangéliumot próbálja élni, és hogy emlékeztesse a világot, mennyi mindent tehet az emberiség fejlődéséért. Azt érezzük, hogy nem is annyira az Új Család Mozgalmat, hanem magát a családot kell bemutatnunk, sajátosságaival, önazonosságával, képességeivel és a benne rejlő erővel. Láthatóvá akarjuk tenni a történelem útját járó családot, mely jövőjének állandó főszereplője ebben a változó világban. Ez a

Ciudad Nueva

jövő mutatja meg a család erejét, időszerű önazonosságát, mely érvényes minden korban és kultúrában. Bár manapság megváltozott az életstílusa, és tagjainak a kapcsolata, a családról nem lehet lemondani, mindig is rendkívül értékes örökséget jelent az emberiség számára. Tudatában vagyunk annak, mennyi mindent kell még tenni azért, hogy a család a társadalomban alanyként működjön és központi szerepe érvényre jusson minden nemzetben. Ugyanakkor vannak már pozitív jelek a világban, ahonnan el lehet indulni, hogy a család szabadon megtalálja a maga helyét és szerepét.

– A családfesztivál azokhoz is szól, akiknek nem vallásos meggyőződésük?

– 2005. április 16. a család világméretű ünnepe lesz. Ez a rendezvény a család sajátos értékeit mutatja be, melyek – mivel természetesek és alapvetőek – egyetemesen elismertek. A műholdas közvetítések révén a keresztény családok mellett olyan családoktól is hallunk tanú-

ságtételeket, akik más vallásúak vagy nem vallásos meggyőződésűek, mégis nyitottak ezeknek az értékeknek az elismerésére. A világ különböző részein valójában már sok éve elmélyült párbeszédet folytat a Fokoláre Mozgalom a más vallásokhoz tartozókkal és a más meggyőződésűekkel, a kölcsönös tisztelet és meghallgatás alapján. Biztosak vagyunk, hogy ők is osztozhatnak a családfesztivál mondanivalójában, mert a család a szeretet ingyenességére és kölcsönösségére épül, olyan értékekre, amelyeket mindenütt elfogadnak és javasolnak.

– Nyugati kultúránkban, ahol a családi együttélés különböző formáiról beszélnek, mi lehet a jelentősége a családfesztiválnak?

– Mindannyian látjuk a család bizonyult helyzetét a mai világban, és a családfesztiválnak is számolnia kell ezzel. A megoldást viszont nem az „ellen”-akciókban látjuk, hanem abban, hogy párbeszédet folytatva rávilágítunk arra az összhangra, amit élünk és amiben hiszünk.

A családfesztivál arra törekszik, hogy azoknak a családoknak az életét és hatását mutassa be, akik olyan elvekre alapoznak, melyek az emberi lét legmélyebb igényeinek felelnek meg. Az új családok nyitottak a befogadásra és a párbeszédre, ezért szerte a világon a legkülönbözőbb helyzetekben élő házaspárokkal állnak kapcsolatban, és megtagasztalják bennük a pozitív értékeket. Sokszor kölcsönös tisztelet születik, és így lehetségessé válik, hogy – szavainkkal és életünkkel – azokat az értékeket ajándékozhatassuk nekik, amelyeken a mi életünk alapul. A teljes meghallgatásban és a tiszteletteljes hírüladásban megtaláljuk a személyes növekedést, és újra megértjük a keresztény értékeket. ■

EGYMÁSÉRT

Az osztrák Marika Barátai (Segítség Szükséget Szenvedő Embertársainknak) Egyesület és az érdi Egymásért Alapítvány mintegy tizenöt éve tevékenykedik, napról napra csendben és hatékonyan. Ám az ő életükben is vannak mérföldkövek.

id. Frivaldszky János

AMIKOR Czigány Péter nyugalmazott igazgató – sokunk Péter bácsija – haláláról és temetéséről a veje értesített egy megtalált címjegyzék alapján, rögtön megkérdezte azt is, hogy az MSZP-ből vagy az Egymásért Alapítványból ismerem-e apósát.

A polgári gyászszertartáson mintegy kétszázan vettek részt. Az első beszédet a párt diósi szervezetének vezetője, Bogó László tartotta. Az elhunyt 1967-től a budaörsi hűtőházban igazgató és párttitkár volt, ő pedig itt művezetőként dolgozott. Főnökét a lelkiismeretes munkára nevelő vezetőnek ismerte meg. Olyan

embernek, aki elveihez mindig hűséges volt, ezért az 1989-ben megalakuló MSZP-nek alapító tagja lett. A szolidaritás iránti érzékét hangsúlyozta, valamint – különösen élete utolsó szakaszában – a szeretetét, amivel sokaknak hitet tudott adni.

Gerti Marchart is jelen volt egy osztrák csoporttal. Ő a jó barátot szólította meg, aki éveken át fáradhatatlanul dolgozott vele együtt másokért, és akivel – reményei szerint – Istennél találkozni fog.

„Állandó világító példa voltál nekünk. Ez a kép mindig meg fog maradni rólad a szívünkben. Egy tiszte-

letre méltó, hűséges, ámbár néha szigorú embernek, munkatársnak és barátnak a képe. Hálás vagyok, hogy megismerhettem és szerethettem. Hogy gazdag életed utolsó éveiben olyan sok szép és nehéz órát megoszthattam Veled.”

Péter bácsi 1991 óta részt vett az Alapítvány munkájában, az övétől eltérő világnézetű, vallásos emberekkel. Nemcsak vezetői képességei, a munkája, hanem a humora, a derűje, a lényeglátása is gazdagította az akciókat. Az Egymásért Alapítvány nevében szóló Várföldi Tamás ezt így méltatta:

Gerti Marchart osztrák nyugalmazott gyógypedagógus 2004. október 26-án töltötte be hetvenötödik életévét. Ő volt a Marika-Freunde (Hilfe für Mitmenschen in Not) Egyesületnek a kezdeményezője, mely egy személyes barátságából született tizenöt évvel ezelőtt. A Fokoláre Mozgalomban megismert érdi Várföldi Tamásné Marikának elektromos rokkantkocsira volt szüksége. Gerti bolhapiacot szervezett az alsó-ausztriai Wiener Neudorfban, hogy összegyűjtsék rá a pénzt, ami egy autó ára volt. Nemcsak a rokkantkocsit hozták el Érdre, hanem a bolhapiacról maradt ruhákat is, amik itt hasonló módon lettek gazdára. Ezzel elindult a lavina. A „Marika-barátok” rendszeresen ellátják az azóta is működő érdi jótékonyági célú vásárokat.

A postán küldött külön csomagokból szervezett gyűjtő- és szállítótevékenység lett. Olvasóink már ismerhetik az érdi Egymásért Alapítványt (ÚV 1998. 12. 11. és

2000. 3. 6.), amely ebből született, a Várföldi házaspár vezetésével. Nemcsak helyet keresnek az érkező adományoknak, s továbbítják a felmerült igényeket, hanem a szállítást is megszervezik, lebonyolítják. Az alapítvány tevékenysége a nálunk jobban rászoruló Ukrájna is elérte közben. Évek óta átlagban 120 tonna segélyárut hoznak, ennek kétharmada Kárpátaljára kerül. A legutóbbi tiszai árvizek idején még ennél is többet szállítottak. Kezdetben csak ruhát és háztartási cikkeket, most már iskolabútorokat, kórházi ágyakat, kazánokat, berendezéseket is kapnak, így intézményeket is támogatnak: a tizenhárom év folyamán harminc iskolát és tizenöt óvodát, mellette kórházakat, árvaházakat. Gerti Marchartot és Várföldi Tamást a kárpátaljai Salánk iskolájának felépítéséért a község díszpolgárává választották. Azóta egyéb projektek is születtek: orvosi rendelőt építettek, pékséget, hal-

Jobbra: Péter bácsi és a „szíves segítők” az Egymásért Alapítvány által működtetett érdi bolhapiac.

Lent: Gerti Marchart a díszpolgári cím átvételekor 75. születésnapján.

„Felajánlotta üvegházát ruharaktárnak, további segítők szervezett lakóközvetében. Ő maga mondta egyszer: »Szomszédaimmal eddig csak köszönőviszonyban voltam, a ruhaakciók által pedig munkatársakká, barátaimmá lettek...« Péter bácsi követendő példa: egymást tisztelni, szeretni, egymásért és másokért áldozatot hozni, politikai, vallási, világnézeti különbségektől füg-

getlenül. Péter bácsi tudott megrendülni sírni, és igaz szívvvel nevetni. Péter bácsi tudott kérni, nem magának, de mások javára. Péter bácsi tudott parancsolni a közjó érdekében, de önmagának is: szerénységet, a szenvedésben csendességet... Tegyük szebbé, gyümölcsözőbbé az egymás közötti kapcsolatainkat az ő példájára.”

Nála a másik ember állt az első helyen. Emlékszem, az egyik kárpátaljai segélyakcióban mi, katolikus résztvevők el akartuk érni a vásárnapi misét egy távolabbi városban, s ő minden erejét latba vetette ennek érdekében, és pedig sikeresen. *Várföldi Tamásné Marikától* tudom, hogy min-

den gyászmisén ott volt, amikor valamelyik hívő barátjukat temették, s a Miatyánkot is hangosan velük mondta.

Mikor Péter bácsi ravatalához eljöttem, mit is hozhattam volna számára mást, mint három szál vörös szegfűt. A hangszóró zenéje alatt pedig egyszerre mintha csak az ő jól ismert hangját hallottam volna: „Aranyapám!...” s azután: „...most már tudom az igazságot!”

Mire utalhatott? Talán erre: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket. ...Mindenki, aki szeret, Istentől való, és ismeri Istent.” (1Jn 3,14; 4,7) ■

gazdaságot segítettek beindítani, parasztgazdaságokat támogatnak, rehabilitációs intézet építésében vesznek részt.

Betegek a gyógyulásukhoz, szegény családok, krízishelyzetük megoldásához anyagi segítségre találtak az Alapítvány révén, néhány főiskolás ösztöndíjat kapott, éhező gyermekek pénzt, napi egy meleg étkezésre. Mindez – nem mellékesen – hozzájárulás a környezetvédelemhez is, azzal, hogy a még használható dolgokat hasznosítják egy mindent eldobó társadalomban. Mindhárom országban baráti körök jöttek létre, az életet szebbé tevő sok-sok emberi kapcsolat. Mindenekelőtt pedig a szolidaritás nőtt a szegényekkel.

Gerti életében a gyökereket az egység lelkeségében, a tudatosan megélt evangéliumban kell keresnünk. Amikor 2004 végén visszavonult a vezetéstől, születésnapján Wiener Neudorf is díszpolgári címet adományozott neki. Elsőként egy nőnek, és elsőként olyan valakinek, aki nem politikus. Gerti ezt azért tartja fontosnak, mert Bécs ezen elővárosában – mely ipari parkjai révén hallatlanul meggazdagodott – új felfogás érvényesülhetett: az eddig lenézett „hulladékgyűjtők” megbecsült személlyé váltak. *Várföldi Tamásné Marika* az ünnepség után így fogalmazta meg érzéseit: „Ez a mennyország előíze volt! Jó volt látni a társadalom elismerését egy jótettekben gazdag életért! Az új társadalom is valahogy így fog működni?”

Horváth Viktória

Nagy Balázs

PEREMRE SZORULTAK

A szeretet szegényei

A drog magához vonzza az örömtelen életet, de sok fiatal is. Kály-Kullai Károlyt, a Sziget Droginformációs Alapítvány keresztény körökben elismert vezetőjét kérdeztük erről.

– Mi a bizalom szerepe a gyógyító folyamatban?

– Jó húsz éve mélyinterjúkat készítettem drogosokkal. Így keresett fel egy fiú, majd elhozta a társait is. Ebben a csoportban minden előfordult: zárt intézet, nevelő otthon, börtön. Számomra előbb érkezett a kihívás, aztán hozzá kellett tanulnom az elméletet is.

A bizalom a kölcsönös elfogadással kezdődik. Ha nincs meg a kapcsolat, a módszerek és a technikák haszontalanok. Mert a kiközösített csak bizalmi alapon tud megnyílni. Intuíció ez, és művészet is. Hívatas.

Különösen fontos ma, amikor már a tízéves gyerekek is próbálkozik, többnyire pusztán kíváncsiságból. Még ha jól tudjuk is, hogy nem lesz drogos minden kipróbáló, minden esetben meg kell érteni, hogy miért kezd el drogozni, s milyen szerrel találkozik. Ha kialakul a függőség, ott a gyerek valószínűleg csak tűnethorog! Az első lépés, hogy segítsünk feldolgozni a problémáit. Aztán mögötte ott a család, vagy sajnos gyakran nincs mögötte, se mellette!

A törvény ma Magyarországon mindent büntet, ami a kábítószerrel kapcsolatos, ezért a droggal élő kényszerítve van a titkolózásra. Így fordulhat elő, hogy mire a szülők felfigyelnek, a gyerek már függő. Szaporodik közben a füvezés szokása. A marihuána, amit a cigarettába sodornak, sajátos hangulatot vált ki. Testi függőség *nem mindig* alakul ki, de az efféle örömszerzés is kényszerí-

tó erejű, mert a droghasználót lelkileg uralja. Mint illegális szer, bármilyen elkövetési mód büntetendő ilyenkor is.

Aztán, ha keserves áron el is jut egy serdülő vagy fiatal az absztinenciáig, még mindig teljesen magára maradhat, amennyiben nem képes megbízni az övéiben. Az egész családot vagy környezetet kell képessé tenni, hogy mélyen meghallgassa, befogadja őt, megtalálja az okokat és a szakembereket, ha szükséges. Majd a kapcsolatok örömébe is visszataláljon.

– És a megelőzés? Hol? Hogyan?

– Az első lépés: merjünk őszintén beszélni a drogproblémáról! Nincs meg a társadalmi elfogadottsága,

mint pl. az alkoholnak vagy a dohányzásnak, pedig mindkettő jóval több áldozatot szed. Csakhogy azok már régen belenőttek a kultúránkba.

A gyermekkorban a leghatékonyabb megelőzés a szülői minta: a fiúk akarjanak jó apává felnőni, és a lányok jó anyává. Később a beszélgetés: legyen idő, tapintat, kellő figyelem és befogadás. A szülőnek megfelelő válasza legyen a kamasz (ki sem mondott) kérdéseire! Tőle tanulják meg, hogy érték az élet, az egészség! Ha a kapcsolatban, a szeretetben úr keletkezik, oda könnyen benyomul a kábítószer – valódi értékek hiányában.

Meg kell „talpalni” a gyereket kiskorában, még a kudarcok, az esetleges válságok előtt.

– Hogy lehet megkönnyíteni a visszatérést?

– Míg a testi és a szellemi fogyatékkal élőkért egyre több erőfeszítést teszünk, a kábítószeresek egészséges elfogadása nagy hiánycikk!

A drogosok gyakran látszatközösségre találnak: sok magányos sodródik egymás mellé. A banda segíti az újoncot az anyag megszerzésében, a fogyasztás technikájában, és közös a kaland, a veszély. Közben olyan ez a szubkultúra, hogy a legelső konfliktusra szétesik.

Ezzel szemben a gyógyultat csak valódi közösség képes befogadni – bár ott is megtörténhet a visszaesés, a ki nem mondott félelmek nyomására.

A gyógyításon és a terápián kívül, vannak egyéb teendők is: az értékek építése és megélése együtt, a szeretet kölcsönössége és a mások felé fordulás kell, hogy mozgassa a családokat és közösségeket. Nem segít sem a túlzott engedékenység, sem a túlságos szigor. A konzumizmus sok mindent tönkretett. A társadalom közös ügye pedig az lenne, hogy elutasítsa a droggereskedelmet és megteremtse a visszatéréshez a feltételeket. Hogy

a drogos is vissza tudjon találni az értékekhez: önmaga és mások elfogadásához, a barátsághoz és a nyitottsághoz.

Az elmúlt húsz év munkájának gyümölcseként működik az Életvezetési Központ és a Sziget Droginformációs Alapítvány. A keresztény egyházakhoz kötődően működik néhány önszerveződő csoport, szenvedélybeteg-segítő szolgálat, józanságmegtartó csoport. Most nyílik egymás után két katolikus rehabilitációs otthon.

Hogy „az örömhírt elvigye a szegényeknek, minden szegénynek, megkülönböztetés nélkül”. „A szeretet szegényeinek” – ahogy II. János Pál pápa látja a kábítószer áldozatait.

Hortoványi Emőke

Mire hív a nagyböjt?

„Nem sikerül megtalálnom, mi motiválhatja, hogy jól éljem a Nagyböjtöt, főleg a gyakorlatát, ami kissé elavultnak tűnik...”

Az ősegyházban a nagyböjti időszakban készítették fel a felnőtt jelölteket a keresztségre, és így ez a hitbe és a keresztény életbe való bevezetésnek a megújítása is volt egyben, az egész közösség felkészítése a húsvéti titok megélésére. Ez a megújulás – Szent Pál szavaival élve – a régi emberünkkel és önzésünkkel való leszámolásban gyökerezik, és kivirágzik az Isten és a felebarát iránti mindig megújuló és napról napra megélt szeretetben.

Az egyház által javasolt imádság, böjt és alamizsna mind ezt szolgálja. Ezeket az eszközöket az összes nagy

vallásban megtaláljuk, a tökéletesség elérésére.

Az imádságra időt kell hagyni, hogy jobban, teljesebben betöltsön. És mi sokszor nem adunk elég időt Istennek. Az imádságban, az evangélium Igéjét hallgatva, rátalálunk az életre, mely az életünket kéri válaszként, hogy megmutassa annak igazi értelmét. Az imádság: mód arra, hogy szeressük Istent, időt szentelve neki, amikor nyitottabban fogadjuk, ha szól hozzánk.

A jelenlegi keresztény gyakorlatban a böjtnek inkább szimbolikus jelentősége van. A kötelező böjti nap hamvazószerdára és nagypéntekre korlátozódik, valamint a hústól való tartózkodásra a nagyböjt pénteklein. A megtartóztatás az ételtől azt szeretné kiemelni, hogy „nem csak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden Igéjével”¹. Nagyon világos felhívás ez a mai, fogyasztói világ-

ban. És itt újraértékelhető mindaz, amit teszünk mások megsegítéséért, különösképpen azokért, akik ma is éheznek. De a böjt arra is hív bennünket, hogy megelégedve önmagunkról, odaforduljunk a mellettünk lévők felé.²

Hogy megértsük az alamizsna lényegét, emlékezzünk Jézus példabe-szedére az idős asszony két fillérjéről: „mindent odaadott, amije volt”³. Addig, amíg nem adtunk oda mindent, addig nem adtunk oda semmit. Önmagunk odaadása másokért, a mindenki iránti szeretetben kell, hogy gyökerezzen.

Az imádság, böjt és az alamizsna: mindennapi megtérésünk útjának három külső jele, mely nem szavakból vagy jó ötletekből áll, hanem konkrét tettekben megvalósuló szeretetből.

C. G.

¹ MTörv 8,38; ² Iz 58,7; ³ Mk 12,44

PSZICHOLÓGIA

Az indulatosság

Időnként nagyon ingerlékeny vagyok. Bizonyos helyzetekben pedig szó szerint elveszítem a fejem, és nem sikerül olyan objektíven, nyugodtan, lazán viselkednem, mint ahogy szeretnék. Honnan van ez az indulatosság? Mit tehetnék ellene?

A. T.

Az agykérgen belül található egy kis méretű fehér rész, amely kizárólag mirigyekből áll, mint az agyalapi mirigy (hipofízis), az amigdala, a hipotalamusz, stb. Ezt a területet limbikus rendszernek hívják, s olyan, mint egy agy az agyon belül.

Az agykérget gondolkodó agynak is nevezzük, mert az evolúció során később fejlődött ki, s így inkább a homo sapiensre jellemző. Funkciói segítségével lehetővé válik a beszéd, a gondolkodás, az emlékezés, stb. A limbikus rendszer ellenben ősbíber eredetű, olyannyira, hogy ez közös bennünk a hüllőkkel és az emlősökkel. Érzelmi agynak is hívjuk, mert a benne található mirigyekből származnak a legmélyebb és legösztönösebb érzéseink: a félelem, a düh, az aggodalom, a szomorúság, a frusztráció, az unalom, stb.

Ha az utcán hirtelen meglátnánk egy félénk tartó oroszánt, még mielőtt felfognánk,

hogyan mi is történik, már iszkolnánk előle.

Mi történik ilyenkor? Működésbe lép a limbikus rendszer egyik eleme, az amigdala, amelyből a félelem származik. E mirigy megfelelő működésének köszönhetjük túlélési ösztönünket, ami megakadályozta, hogy a vadállatok között élő ősember ne haljon ki idő előtt.

A gondolkodó agy általában csak hét éves kortól működik teljes mértékben. Ezzel magyarázható, hogy miért ebben az élet-

korban kezdődik az iskola. Előtte az ember, vagy inkább a kisgyermek, elsősorban az érzelmi agyát használja. A legkisebb racionális szűrő sem védi az átélt dolgokban. Semmit nem emészt meg, nem dolgoz fel abból, amit megtapasztal, hanem mintegy

„lenyeli”. Így aztán sok év múltán is olyan kisgyermekkori élményeink korlátoznak minket, melyekre nem is emlékszünk. Ezért mondta Freud helyesen, hogy a kisgyermek a felnőtt szülője.

Az idegbetegségeknél (fóbiák, szorongások, stb.) az érzelmi agy a saját útját járja, nem kommunikál a gondolkodó aggyal: magához ragadja annak normális funkcióit, mintha sakkot adna neki. Így például megeshet, hogy az értelmemmel felfogom, hogy statisztikailag a légi balesetek száma sokkal kisebb, mint az autós baleseteké, mégis félek a repüléstől, és inkább autózom. Vagy például tudom, hogy elzártam a gázt, és hogy a csap jól működik, mégis érzelmileg kételkedem, és újra meg újra ellenőrzöm, akár a mániákus fajulóan is, hogy rendben van-e.

Olvasónk azt is kérdezi, hogy mit tehetne az indulatossága ellen. Ha nem megfelelő a kapcsolat a limbikus rendszer és az agykéreg között, akkor az olyan kezelések, amelyek az agykérget érintik, mint például a pszichoanalízis, sokszor nem hoznak számottevő eredményt. Újabb ideggyógyászati vizsgálatok azt mutatták, hogy terápiás szinten a relaxációs technikákkal vagy a viselkedési módszerekkel lehet legkönnyebben közvetlenül az érzelmi agyra hatni – az úgynevezett testi pszichoterápiákról nem is beszélve.

Pasquale Ionata

MEGEMLEKEZÉS AUSCHWITZBAN

Jean-Marie Lustiger bíboros, Párizs volt érseke, aki február 12-én visszavonult, a Vatikán képviselőjében részt vett Auschwitzban a tábor felszabadításának hatvanadik évfordulója alkalmából rendezett megemlékezésen. A zsidó származású Lustiger bíboros édesanyját veszítette el Auschwitzban: „Úgy gondolom, hogy a zsidó nép, ha megtartja, akkor tovább hordozza a Tízparancsolat kinyilatkoztatásának alapvető erkölcsi törvényét, melyet ma a laikus hagyomány »emberi jogoknak« nevez. A zsidó nép hordozója annak a természetfeletinek, melyet a nyugati ateizmus elutasíthat és tagadhat, de amelynek nyomát az ember magán viseli. A fasiszta ideológia Istenre hivatkozott, amikor a »Gott mit uns«, »Isten velünk van«, mottót használta. Valójában azonban azt

mondta: »Mi vagyunk az Isten«. Ezért igyekeztek a zsidókat megölni. A hírvivőt akarták elpusztítani, hogy elfojtsák az üzenetet. Minden zsidót ki akartak irtani! A Soá megmutatja, meddig képes elmenni az emberi örület. Fontos, hogy a jövő nemzedékek ne felejtssenek, hogy a lelkiismeret mindig éber maradjon».

IRAK: MUSZLIMOK ÉS KERESZTÉNYEK

„Az iraki katolikusok az iraki nép drámai helyzetében osztoznak – nyilatkozta Fernando Filoni, iraki nuncius. – Az elmúlt év augusztusa óta rosszabbodott a helyzetük.

Akkor kezdődtek a templomok elleni merényletek. További kérdés, hogyan sikerül ebben az országban kisebbségként megőrizni a keresztények szabadságát, önállóságát és a személyes biztonságot. Nincs az egész iraki nép a keresztények ellen. Sőt személyesen találkoztam egyszerű emberekkel, néha vezető személyiségekkel is, akik mindenképpen szeretnék, ha a keresztények az országban maradnának. Természetesen létezik egy elenyésző, de agresszív és fanatikus kisebbség, mely ezzel szemben a keresztényeket használja fel, hogy nyomást gyakoroljon a nemzetközi közvéleményre. Az elmúlt rendszerben is létezett keresztényellenesség; nem mondhatjuk, hogy egyedül a mostani terrorizmus terméke. Talán a közbiztonság csökkenésével csak felerősödött. Azok, akik politikai vagy vallási okból kifelé-
lag úgy gondolják, hogy Iraknak kizárólag muzulmán országnak kell lennie, elfelejtik, hogy Mezőpotámiában eredetileg igen erős volt a kereszténység. Csak a VII. századtól, a muszlim térhódításával vált többségi vallássá. De számtalan kalifa biztosította a keresztények évszázados jelenlétét, mert ahhoz születésüknél fogva joguk van.”

lag úgy gondolják, hogy Iraknak kizárólag muzulmán országnak kell lennie, elfelejtik, hogy Mezőpotámiában eredetileg igen erős volt a kereszténység. Csak a VII. századtól, a muszlim térhódításával vált többségi vallássá. De számtalan kalifa biztosította a keresztények évszázados jelenlétét, mert ahhoz születésüknél fogva joguk van.”

AZ ÉLET ÉS A CSALÁD VÉDELMÉNEK ÉVE

Diplomaták előtt mondott beszédében a 2005. esztendő az élet és a család védelme évének nyilvánította a Szentatya. Négy kihívásról beszélt. Az élet – s különösen a magzat – védelmét, kenyeret, békét és szabadságot kívánt a világnak a pápa. „A család az élet termékeny forrása. Ezzel egyidejűleg, az élet elleni kihívás pontosan az

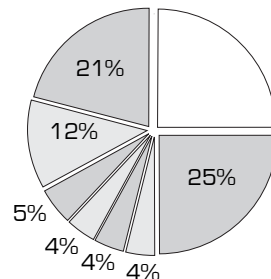
élet szentélye, a család területén jelentkezik. A családot ma gyakran fenyegetik olyan társadalmi és kulturális tényezők, amelyek gyengítik stabilitását. Egyes országokban a családot a törvényhozás is veszélyezteteti természetes felépítésében, amely nem lehet más, mint egy férfi és egy nő házasságon alapuló egysége. A család az élet

termékeny forrása, a házastársak egyéni boldogságának, a gyermekek nevelésének és a társadalmi jólétnek pótolhatatlan előfeltétele. Nem lehet megengedni, hogy a családot olyan törvények fenyegezzék, amelyeket az emberről alkotott leszűkítő és természetellenes nézetek diktálnak.”

NŐ A VILÁG NÉPESSÉGE

2050-re kilencmilliárdan leszünk. Az ENSZ kimutatása szerint a legnépesebb ország Inida lesz, megelőzve Kínát is, míg a legsűrűbben lakott város Tokio marad, melynek ma is harmincöt millió lakosa van. A tanulmány szerint némely területen a lakosság lélekszáma azonos marad, míg a fejlődő országok népessége csökken. Az ENSZ jelentése a kevésbé fejlett területeken a lakosság növekedését jelzi előre, ahol is jelenleg 2,2 milliárd ember él és lélekszámuk 7,7 milliárdra ugrik a század közepéig.

2000 és 2005 között a világ lakosságának éves növekedése körülbelül 77 millió volt, ennek a fele a következő hat országra jutott: India (21%), Kína (12%), Pakisztán (5%), Nigéria, Banglades és az Egyesült Államok (4%). A növekedési ranglista következő 15 országa együttesen a népességyarapodás egynegyedét teszi ki.

EGY!

KETTŐ!

HÁROM
ÉS
NÉ...!

EGY!

KETTŐ!

HÁROM
ÉS
NÉ...!... HA VALAKI NAGYON
BIZTOS A SAJÁT
ELGONDOLÁSÁBAN ...

ÉPÍTÉSZ!

MŰVÉSZ!

AKROBATA!

LÉGTORNÁSZ!

MÉRNÖK!

SZERELŐ!

STRATÉGA!

ÍNYENC!

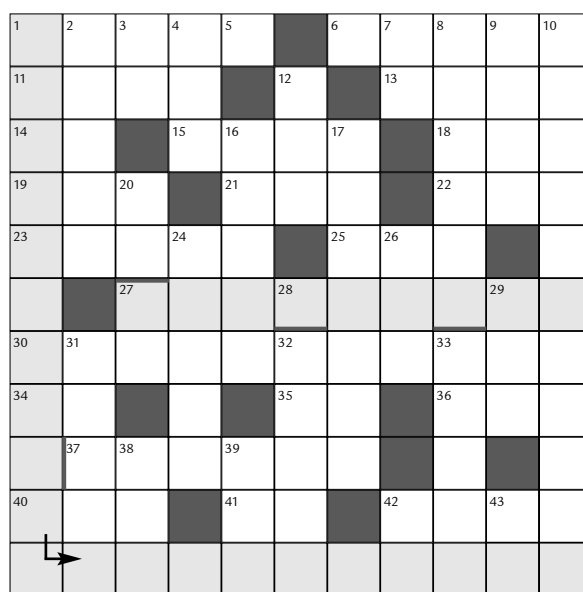
www.gibiedoppiaw.com

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő Babits négy sora: „De bőjt s jámborság néked mint a pélva, / mert vétkesek közt cinkos aki néma. / Atyafiáért számot ad a testvér: ...” (függőleges 1. a hozzátartozó vízszintessel és vízszintes 27.). (A megfejtés zárt betűi: M, N, M, N, A.)

Vízszintes: 1. Előkelő. 6. Péksütemény. 11. Olaj-nagyhatalom. 12. Bőr vegyjele. 13. Partner. 14. Nitrogén, szén vegyjele. 15. Kevert ezer. 18. Ádám becézve. 19. Fekete István fecskéje. 21. Illetve rövidítve. 22. „Lett” régiesen. 23. Közlekedési eszköz a budai városban. 25. Angol olaj. 30. Ballagások kedvelt díszítő növénye. 34. Szolmizációs hang. 35. -re párja. 36. Török tiszt. 37. A szarvas is ilyen állat. 40. Hárfaszerű hangszer. 41. Átnyújt. 42. Napraforgó-készítmény.

Függőleges: 2. Duna menti város. 3. E napon. 4. Végtelen ekrü. 7. Főnévképző. 8. Beleegyezett. 9. Fás terület. 10. Készítgeti. 12. Kórházi osztály. 16. Összekevert zokni. 17. Jég teszi a melegben. 20. Igevégeződés. 24. Lámpát elsötétít. 26. Végtelen midi. 27. Szögfüggvény rövidítése. 28. Utolsó magánhangzónk az ábécében. 29. ÉÁG. 31. Összevissza orrom. 32. Székely város lakója. 33. Tolvaj. 38. A természet lágy... 39. Létige. 42. Költői sóhaj. 43. Félig avas.

A februári szám rejtvényének helyes megfejtése:
„A bánat az a teleszkóp...”

SZERETETTEL ÉPÍTJÜK A BÉKÉT

"JUST FAMILY"

A fesztivál előkészítése

Országsszerte fórumok, baráti találkozók, kerekasztal-beszélgetések szerveződtek a párkapcsolat, a gyermeknevelés, a generációk, a család és társadalom témakörben.

Ennek keretében a családok megismerhetik és segíthetik egymást személyes tapasztalataik kicserélésével, megerősíthetik azt a meggyőződésüket, hogy a családnak ma is fontos szerepet kell adni.

A résztvevők nyilatkozattervezetet dolgoznak ki, amely mindkét fesztiválon elolvasásra kerül.

Időpont

2005. április 16.

10-től 17.30-ig

Helyszínek

Nemzeti Sportcsarnok

1146 Budapest

Istvánmezei út 1-3.

Papp László Sportcsarnok

6600 Szentés

Jövendő u. 1.

Program

10.00 megnyitó

10.30 előadások, beszámolók, tapasztalatok, művészi produkciók

12.30 szünet

15.00 a Duna TV élő, egyenes közvetítése a római capitoliumi rendezvényről

17.30 befejezés

Információ

www.ujcsaladok.hu

www.familyfest2005.org

info@ujcsaladok.hu

tel.: 1-403-1985

30/525-4775

Reskovits Ágnes

tel.: 62-540-304

30/371-8867

Erhardt Gyula és

Erhardt Krisztina

új családok
egyesülete

tel.: 1-202-1155

CSALÁDFESTIVÁL 2005